

JAMES ROLLINS

& REBECCA CANTRELLOVÁ

NEVINNÁ KREV

Krev je požehnání i prokletí...

NEVINNÁ KREV

JAMES ROLLINS

& REBECCA CANTRELLOVÁ

NEVINNÁ KREV

Přeložil Zdeněk Hofmann

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2014 by James Czajkowski and Rebecca Cantrell
All rights reserved.

Z anglického originálu *Innocent Blood*
(Published by HarperCollinsPublishers, New York)
přeložil © 2014 Zdeněk Hofmann
Redakce textu: Jiří Páček
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-181-1

James:

*Carolyn McCrayové za její inspiraci, podporu
a bezmezné přátelství*

Rebecca:

mému manželovi a synovi a kocouru Twinkleovi

Pohled, Bůh přijal tvou oběť z rukou kněze –
to jest služebníka omylu.

JIDÁŠOVO EVANGELIUM 5:15

PROLOG

slunovrat 1099 *Jeruzalém*

Jak výkřiky umírajících stoupaly k pouštnímu slunci, Bernard prsty bílými jako kosti sevřel kříž, který mu visel na krku. Dotek posvěceného stříbra mu sežehl dlaň zmozolnatělou od vládnutí mečem a vpálil se mu do prokletého masa. Nevšimal si zápachu škvařící se kůže, jen zesílil sevření. Přijal bolest.

Neboť tato bolest měla smysl – sloužit Bohu.

Okolo něj pěšáci i rytíři proudili do Jeruzaléma na krvavé vlně. Za poslední měsíce si křížáci probojovali cestu přes nepřátelské země. Devět z deseti mužů bylo ztraceno, než vůbec dosáhli Svatého města: padli v bitvách, stali se obětí nemilosrdné pouště a pohanských nemocí. Když ti, kdo přežili, spatřili poprvé Jeruzalém, nepokrytě plakali. Ale všechna ta krev nebyla prolita nadarmo, protože nyní se město znovu vrátí křesťanům a hořké vítězství bude posvěceno smrtí tisíců nevěřících.

Za tyto povražděné Bernard zašeptal rychlou modlitbu.

Na víc už neměl čas.

Jak se kryl za vozem taženým koňmi, stáhl si hrubou kápi kutny víc do očí, aby schoval bílé vlasy a bledou tvář hlouběji do stínu. Pak uchopil opratě a pohladil teplý krk zvířete, tlukot jeho srdce slyšel i cítil konečky prstů. V krvi hřebce kolovala hrůza a prýštila mu spolu s potem ze slabin.

Nicméně pod Bernardovým pevným vedením zvíře vykročilo a rozjelo dřevěný vůz přes krví zbrocenou dlažbu. Na voze stála železná klec dost velká, aby pojala uvězněného muže. Klec obalovala vrstva silné kůže a skrývala, co je uvnitř. Bernard to ale věděl. A kůň také. Natáčel uši úzkostně dozadu. Zcuchaná černá hřiva se mu škubala.

Před ním si Bernardovi temní bratři – rytíři řádu sangvinistů – sražení do pevné falangy probojovali cestu vpřed. Tato mise byla důležitější než jejich existence. Bojovali se silou a rozhodností, jimž se nemohl postavit žádný člověk. Jeden z jeho bratří vyskočil vysoko do vzduchu, v každé ruce

svíral meč a odhalil svou nelidskou podstatu jak rychle vířícími čepelemi, tak i vyceněnými ostrými zuby. Všichni bývali prokletými netvory jako ten ukrývající se v kleci, zbavení duši a odsouzení k zavržení – dokud jim Kristus nenabídl cestu zpět ke spáse. Každý z nich uzavřel temnou smlouvu, že nebude hasit žížeň lidskou krví, ale výhradně posvěcenou krví Kristovou, toto požehnání jim dovolovalo pohybovat se napůl ve stínu a napůl za slunečního světla, balancovat na hraně mezi milostí a ztracením.

Nyní přísahali církvi, že budou sloužit Bohu jako válečníci a současně kněží.

A právě tyto povinnosti přivedly Bernarda a ostatní k branám Jeruzaléma.

Přes křík a krveprolití dřevěný vůz jel vpřed stálým tempem. Bernard si přál, aby se kola otáčela rychleji, jak ho zachvacovala hrůza.

Musíme si pospíšet...

Stejně naléhavě ho však poháněla i další potřeba. Jak šel, ze zdí kolem něj stékala krev a měnila se pod nohama v rudou řeku. Hlavu mu naplňoval slaný kovový pach, vznášel se všude ve vzduchu a zažehával hluboko uložený hlad. Olízl si vyschlé rty, jako by se snažil ochutnat to, co je mu zapovězeno.

A netrpěl sám.

Ze zakryté klece zavyl netvor, ucítil krveprolití. Jeho řev souzněl se stejným netvorem v Bernardovi – toho však nezadržovaly železné mříže, ale přísaha a požehnání. Přesto však zareagoval na čirý hlad – Bernardovy zuby se prodloužily a zašpičatěly, touha v něm narůstala.

Jeho bratří také zaslechli řev a vrhli se vpřed s novou silou, jako by prchali před tím, čím bývali.

Totéž ale neplatilo pro koně.

Když netvor zavyl, hřebec strnul na místě.

Přesně jak měl.

Bernard zajal svého vězně před deseti měsíci v opuštěné dřevěné stáji ve francouzském Avignonu. Tyto prokleté stvůry dostaly během staletí mnoho jmen. Bývaly kdysi lidmi, nyní však vyhledávaly temná strašidelná místa a živily se krví lidí i zvířat.

Jakmile Bernard uzavřel protivníka do klece, zakryl jeho nové vězení vrstvami silné kůže, aby dovnitř nepronikl ani paprsek světla. Chránilo to netvora před spalujícím denním světlem, ale taková ochrana nebyla zadarmo. Bernard ho udržoval hladového, dával mu jen tolik krve, aby zůstal naživu, ale nikdy ne dost, aby ho nasýtil.

A jeho hlad dnes poslouží Bohu.

Když měl nyní Bernard tento cíl tak mučivě na dosah, pokusil se přimět

koně, aby šel dál. Konejšivě ho pohladel po nozdrách zvlhlých potem, ale zvíře se nedalo uklidnit. Škublo sebou na jednu stranu, pak na druhou a pokusilo se osvobodit z postroje.

Sangvinisté kolem něj vířili v důvěrně známém bitevním tanci. Křik umírajících se odrážel od lhostejných kamenných zdí. Netvor v kleci bušil do napnuté kůže jako do bubnu a řval; toužil se připojit k masakru a ochutnat krev.

Kůň zaržál a v hrůze pohodil hlavou.

Z přílehlých ulic a uliček se vyřinul kouř. Do nosu ho udeřil zápach spálené vlny a masa. Křížáci začali vypalovat městské čtvrti. Bernard se bál, že mohou zasáhnout i tu část Jeruzaléma, kam se potřebují dostat – místo, kde mohou nalézt svatou zbraň.

Když Bernard zjistil, že mu kůň už k ničemu nebude, tasil meč. Několika obratným ranami uvolnil kožený postroj. Jakmile se kůň ocitl na svobodě, nepotřeboval další pobídku. Rychle se vytrhl z postraňků, srazil jednoho ze sangvinistů a rozběhl se krvavou lázní pryč.

Bůh s tebou, popřál mu Bernard.

Pak přešel k zadní části vozu, věděl, že žádný z jeho bratří nemůže být v bitvě postrádán. Poslední kroky musí podniknout sám.

Stejně jako Kristus se svým těžkým křížem.

Zastrčil meč do pochvy a opřel se ramenem do vozu.

Zbývající kus cesty ho musí dotlačit. V předchozím životě, když mu ještě bilo srdce, byl silný a energický muž. Nyní měl větší sílu než kterýkoli ze smrtelníků.

S vůní krve přicházející z provlhlého vzduchu se rozechvěle nadechl. Okraje zorného pole mu rudě zastřela touha. Zatoužil napít se z každého muže, ženy i dítěte ve městě. Lačnost ho naplnila téměř k prasknutí.

Místo toho uchoopil svůj spalující kříž a dovolil svaté bolesti, aby ho zklidnila.

Udělal pomalý krok, přinutil kola vozu otočit se jednou, pak dvakrát. Každý krok ho přiváděl blíž k cíli.

Ale každým krokem také sílil stravující strach.

Co jestli jsem přišel pozdě?

Když slunce zapadlo za obzor, Bernard konečně dospěl k cíli. Třásl se vyčerpáním, i svou ohromnou sílu vynaložil téměř beze zbytku.

Na konci ulice za linií, kde zuřivě bojovali poslední obránci města, se k lhostejně modré obloze tyčila masivní budova mešity. Bílou fasádu naru-

šovaly temně rudé krvavé skvrny. Dokonce i z této vzdálenosti slyšel zděšený tlukot srdcí mužů, žen a dětí ukrývajících se za jejími silnými zdmi.

Když se opřel o vůz, dolehly k němu modlitby a prosby o milost k jejich cizímu bohu. Od netvora na voze se žádné milosti nedočkají.

Ani od něj.

Jejich malé životy nejsou ničím proti tomu, co hledá – zbraň, která má očistit celý svět od zla.

Tato vyhlídka ho na okamžik zaslepila, takže nezastavil vůz včas a kolo zapadlo do hluboké pukliny mezi dlažebními kameny a uvázlo. Vůz se prudce zastavil.

Jako kdyby si nevěřící všimli výhody, prolomili obrannou falangu kolem vozu. Hubený muž s divoce rozčuchanými černými vlasy se vrhl k Bernardovi, slunce se odrazilo od zakřiveného meče, jak se pokoušel ochránit svou mešitu a rodinu i za cenu vlastního života.

Bernard přijal tuto cenu a zabil ho jediným bleskurychlým švihem meče.

Na Bernardovu sutanu vyšplíchl horká krev. I když to bylo až na případy krajní nouze přísně zakázáno, namočil si v krvi prst a zvedl ho ke rtům. Olízl ze špičky červenou kapku. Jen krev mu dá dost síly, aby pokračoval dál. Později podstoupí trest, třeba i sto let, když to bude nutné.

Z jazyka se mu do celého těla rozšířil oheň, vlil mu do údů novou sílu a zaostřil mu vidění. Opřel se ramenem do vozu a rázným záběrem ho znovu rozjel.

Přes rty mu přešla modlitba – prosba, aby mu síly vydržely, a za odpuštění spáchaného hříchu.

Roztlačil vůz vpřed a jeho bratří mu vyklízeli cestu.

Dveře do mešity byly přímo před ním, poslední obránci umírali na jejich prahu. Bernard pustil vůz, přešel pár posledních kroků k mešitě a rozkopl zatarasené dveře silou, jakou nemá žádný člověk.

Uvnitř se od zdobených zdí odrazilily zděšené výkřiky. Srdce se společně rozbušila hrůzou – příliš mnoho a příliš rychle, než aby dokázal rozeznat jedno od druhého. Slily se v jediný zvuk připomínající mořský příboj. Z temnoty chrámu na něj zasyvitily vyděšené oči.

Stanul ve dveřích, takže ho viděli ozářeného plameny stravujícími jejich město. Museli poznat jeho kněžské roucho a stříbrný kříž, aby pochopili, že je porazili křesťané.

A co je ještě důležitější, museli si uvědomit, že pro ně není úniku.

Dorazili k němu ostatní sangvinisté, zastavili se rameno vedle ramena za ním ve vchodu do mešity. Nikdo uvnitř se nezachrání. Obrovský prostor od dlážděné podlahy až k mohutné klenbě nad hlavami naplnil pach děsu.

Bernard se jedním skokem vrátil k vozu. Sundal z něj klec a vytáhl ji po schodech ke dveřím za skřípotu železného dna, které zanechalo na kamených stupních černé rýhy. Stěna sangvinistů se před ním otevřela a za ním opět zavřela.

Vytlačil klec vzhůru a dovnitř na dlažbu z leštěného mramoru. Pak jediným úderem urazil zámek. Ustoupil a otevřel rezavělé dveře klece. Jejich zaskřípění zmrazilo srdce i dech těch uvnitř.

Netvor postoupil vpřed, poprvé po mnoha měsících opět volný. Dlouhýma rukama zatápal ve vzduchu, jako by hledal důvěrně známé mříže.

Bernard by sotva mohl tvrdit, že tato bytost kdysi bývala člověkem – kůži měla bledou jako mrtvola, zlaté vlasy vyrostly a splývaly jí rozčuchané po zádech, údy měla tenké jako pavouk.

Dav při pohledu na ni zděšeně ustoupil a lidé se tiskli ke vzdáleným stěnám, v děsu a panice se schovávali jedni za druhé. Zavanul od nich vábivý pach krve a strachu.

Bernard pozvedl meč a čekal, jestli se netvor obrátí proti němu. Stvůra nesmí uniknout do ulic. Její práce je zde. Musí na toto posvátné místo přinést zlo a rouhání. Musí zničit veškerou jeho posvátnost, jež se tu mohla zachovat. Jedině pak lze tento prostor znovu vysvětit pro Bernardova Boha.

Jako kdyby netvor Bernardovi četl myšlenky, zvedl k němu zkřivenou tvář. Oči měl mléčně bílé. Již dlouho nespátřily slunce, a když se přeměnil, byl už starý.

Vpředu zanařikalo dítě.

Takovému pokušení nedokázala stvůra odolat.

Se zábleskem kostnatých rukou a nohou se odvrátila a vrhla se na kořist.

Bernard nechal meč klesnout, už nepotřeboval držet netvora na uzdě. Prozatím ho příslib krve a bolesti spolehlivě uvězní v těchto zdech.

Vy Kročil vpřed za vraždící bestii. Když se dostal pod chrámovou kupoli, obrnil sluch proti nářku a modlitbám. Odvracel zrak od kusů masa a těl, která překračoval. Potlačoval nutkání podlehnout volání krve naplňující prostor svou vůní.

Přesto však netvora v sobě, čerstvě povzbuzeného několika kapkami rudé tekutiny, nedokázal zcela ignorovat. Toužil se připojit ke svému vězni, začít se sytit a rozplynout se v čirém nutkavém hladu.

Poprvé za mnoho let se nasytit, skutečně nasytit.

Bernard zrychlil krok, aby přešel mešitu, bál se, že ztratí nad sebou kontrolu a touze podlehne – a konečně dospěl ke schodům na protější straně.

Tam ho zastavilo náhlé ticho.

Tlukot všech srdcí za jeho zády umkl. Náhlý klid ho zarazil na místě, nedokázal se pohnout, zaplavil ho pocit viny.

Pak se chrámem rozlehl nelidský výkřik, když sangvinisté konečně zabili netvora, jenž splnil svůj úkol.

Bože, odpusť mi...

Bernard, vysvobozený ze strnulosti ticha, se rozběhl po schodišti dolů a zamířil klikatými chodbami pod mešitu. Cesta ho vedla hlouběji do nitra města. Pronásledoval ho neodbytný pach vraždění jako přízrak sledující ho ve stínech.

Pak ucítil něco nového.

Vodu.

Klesl na všechny čtyři a vlezl do úzkého tunelu, vpředu spatřil mihotavé světlo. Přitahovalo ho jako můru. Na konci tunelu se otevřela jeskyně dost vysoká, aby se mohl postavit.

Vyhrabal se na nohy. Pochodeň z rákosu čněla ze zdi a vrhala pablesky na tůň černé vody. Strop pokrýval věkovitý nános sazí.

Vy kročil vpřed, když se zpoza balvanu vztyčila žena. Zářivě černé vlasy jí spadaly na ramena prosté bílé řízy a tmavě hnědá bezchybná pleť jí jen svítala. Kolem štíhlého krku měla tenký zlatý řetízek a na něm visel kus kovu velký jako její dlaň. Spočíval v prohlubni mezi dokonale tvarovanými řadry nadouvajícími těsný lněný živůtek.

Už dlouho byl knězem, ale jeho tělo i tak zareagovalo na její krásu. S velkým úsilím se přinutil pohlédnout jí do očí. Její jasný zrak se střetl s jeho.

„Kdo jsi?“ zeptal se. Neslyšel tlukot jejího srdce, ale intuitivně věděl, že ona není jako netvor v kleci, a dokonce ani jako on. I na dálku cítil, jak jí z těla vyzařuje teplo. „Jsi Strážkyně Studny?“

Toto označení našel v jednom starém papyru spolu s mapou toho, co leží dole.

Jeho otázky nechala bez povšimnutí. „Nejsi připravený na to, co hledáš,“ oznámila mu prostě. Mluvila latinsky, ale přízvuk zněl ještě starobyleji než jeho.

„Hledám jen moudrost,“ odpověděl.

„Moudrost?“ Jediné slovo zaznělo truchlivě jako žalozpěv. „Zde ale najdeš pouze zklamání.“

Musela však poznat, že je pevně rozhodnutý pokračovat. Ustoupila a pokynula k tůni tmavou rukou, prsty měla dlouhé a ladné. Předloktí jí obepínal tenký zlatý pásek.

Prošel kolem, ramenem se o ni téměř otřel. V teplém vzduchu kolem ní se vznášela vůně lotosových květů.

„Zanech svůj oděv zde,“ vyzvala ho. „Musíš jít pod vodu tak nahý, jak jsi z ní vyšel.“

Na břehu zápolil se svým oděvem a s nemravnými myšlenkami, které zaplavily jeho mysl.

Neuhnula od něj pohledem. „Přinesl jsi na toto svaté místo příliš mnoho smrti, knězi Kříže.“

„Bude očištěno,“ namítl ve snaze si ji usmířit. „Zasvětíme ho jedinému Bohu.“

„Pouze *jedinému*?“ V hlubokých očích jí zasvítl smutek. „Jsi si tím tak jistý?“

„Jsem.“

Pokrčila rameny. Drobným gestem uvolnila tenkou látku ze svých ramen, která se zašustěním spadla na hrubou kamennou podlahu. Světlo pochodně odhalilo tělo tak dokonalé, že Bernard zapomněl na řeholní sliby a jen němě zíral, zrakem přejížděl křivky plných prsů, břicha a dlouhá svalnatá stehna.

Otočila se a ponořila do tmavé vody, sotva ji při tom rozvlnila.

Bernard zůstal na břehu sám, rychle si rozepjal opasek, zul si zakrvácené boty a svlékl kutnu. Nahý skočil po hlavě do vody a ponořil se do hloubky. Ledová voda mu smyla z těla krev a očistila ho do nevinnosti.

Vydechl vzduch z plic, protože ho jako sangvinista nepotřeboval. Rychle klesal a plaval za ní. Hluboko pod sebou zahlédl záblesk nahých nohou – pak zabočila do strany, rychlá jako ryba, a zmizela.

Prudkými tempy nohou se dostal ještě níž, ale ona byla pryč. Dotkl se kříže a pomodlil se o radu. Má po ní pátrat, anebo pokračovat ve své misi?

Odpověď byla jednoduchá.

Otočil se a zamířil kupředu, klikatými tunely sledoval mapu z pradávného papyru, kterou měl uloženou v hlavě, vedoucí k tajemství ukrytému hluboko pod Jeruzalémem.

Plaval tak rychle, jak se jen odvážil, v naprosté temnotě spleťtými tunely. Smrtníků by se již mnohokrát utopil. Jednou rukou se dotýkal stěn, počítal odbočky. Dvakrát se ocitl ve slepé chodbě a musel se vrátit. Přemáhal paniku a opakoval si, že si mapu jen špatně zapamatoval a že místo, které hledá, skutečně existuje.

Začal podléhat zoufalství – když vtom kolem něj proplulo nějaké tělo, ucítil, jak se voda zavlnila; mířilo směrem, odkud připlaval. Polekaně hmátl po meči, ale pak si vzpomněl, že ho nechal položený na hromádce svých šatů.

Sáhl po ženě, ale věděl, že je dávno pryč.

Otočil se zpět směrem, kterým připlavala, a s novými silami pokračoval

v tempech. Potlačil vzmáhající se hrůzu, že v této temnotě zůstane už navždy a nikdy nenajde, co hledá.

Konečně dospěl do velké sluje a stěny se rozestoupily na obě strany.

I když nic neviděl, věděl, že našel správné místo. Voda zde byla teplejší, žhnula svatostí, která mu spalovala kůži. Doplavál ke stěně, pozvedl roztržené ruce a ohmatal ji.

Pod dlaněmi ucítil, že je do kamene něco vytesáno.

Konečně...

Prsty přejížděl po povrchu a pokoušel se rozeznat tvar obrazce.

Obrazce, který je může spasit.

Obrazce, který ho může dovést k posvátné zbrani.

Pod prsty ucítil tvar kříže a našel na něm ukřižovanou postavu – a nad ní téhož muže s pozvednutým obličejem a rukama vzepjatýma k nebesům. Těla spojoval provaz, jenž svazoval stoupající duši s ukřižovaným tělem.

Jak sledoval vytesané linie, špičky prstů mu spaloval oheň, což ho varovalo, že drát je vyroben z nejčistšího stříbra. Od kříže vedla tato ohnivá linka po zakřivené stěně sluje k dalšímu vytesanému obrazu. Zde našel hlouček mužů s meči, kteří přišli zajmout Krista. Spasitel se dotýkal rukou jednoho z mužů na spánku.

Bernard věděl, co představuje.

Uzdravení Malchosovo.

Šlo o poslední zážrak, který Kristus vykonal před svým zmrtvýchvstáním.

Bernard plaval dál podél stěny, sledoval stříbrnou linii vedoucí přes mnohé zázraky, které Ježíš během života vykonal: nasycení hladových, vzkříšení mrtvého, uzdravení malomocných. Každý z nich se mu vybavil v mysli, jako by reliéfy skutečně viděl. Posilovaly jeho naději a probouzely v něm euforii.

Nakonec doplavil k reliéfu svatby v Káni, kdy Kristus proměnil vodu ve víno. Byl to Spasitelův *první* zaznamenaný zázrak.

Ale stříbrná linie pokračovala od Káně dál a vedla ho temnotou.

Ale kam? Odhalí snad dosud neznámé zázraky?

Bernard postupoval podle ní dál – jen aby objevil pod prsty široký pás rozdrolené skály. Zoufale zatápal dlaněmi po stěně ve stále širších kruzích. Kousky zkrouceného stříbra zasazeného do kamene mu palčivě sežehávaly kůži. Bolest ho přivedla zpět ke smyslům a přinutila ho čelit tomu, čeho se nejvíc obával.

Tato část obrazů je zničená.

Rozpažil ruce co nejvíc a tápal po stěně, jestli nenarazí na pokračování. Podle dávného papyru měla historie Kristových zázraků odhalit tajné místo s nejposvátnější zbraní ze všech – takovou, jež může zničit i nejmocnější zatracenou duši jediným dotykem.

Pak ve vodě znehybněl, když mu došla pravda.

Tajemství bylo zničeno.

A věděl kým.

Její slova mu ještě zněla v hlavě.

Moudrost? Zde ale najdeš pouze zklamání.

Shledala ho nehodným, musela připlavat rovnou sem a zničit posvátný obraz, než ho stačil najít. Jeho slzy se smísily se studenou vodou – ne pro to, co je ztraceno, ale kvůli ještě krutější pravdě.

Selhal jsem.

Všichni, kdo dnes zemřeli, zemřeli zbytečně.

ČÁST PRVNÍ

*„Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev!“
Ale oni mu odpověděli: „Co je nám po tom?“*

Matouš 27:4

KAPITOLA 1

*18. prosince, 9.58 tichomořského standardního času
Palo Alto, Kalifornie*

Byla napjatá a na pokraji paniky.

Když doktorka Erin Grangerová vstoupila do přednáškového sálu Stanfordovy univerzity, pozorně se rozhlédla, aby se ujistila, že je tam sama. Do konce se skrčila a nahlédla pod prázdné lavice, jestli se tam někdo neukrývá. Ruku při tom držela na pistoli Glock 19 v pouzdru na kotníku.

Bylo nádherné zimní ráno, slunce zářilo na ostře modré obloze neposkvřené mraky. Jeho jasné světlo pronikalo vysokými okny, takže se nebála děsivých stvůr, které ji pronásledovaly v nočních mūrách.

A po tom všem, co se jí přihodilo, věděla, že i jeden z jejích blízkých je schopen zla.

Opět se napřímila a došla ke katedře v čele sálu, potichu vydechla úlevou. Uvědomovala si, že její obavy jsou nelogické, ale nezabránilo jí to, aby pokaždé, než do učebny přišli studenti, ji pečlivě neprohlédla. I když vysokoškoláci dokážou být pořádně otravní, položila by i svůj život, jen aby je až do posledního z nich ochránila.

Už nikdy své studenty znovu nezklame.

Erininy prsty křečovitě sevřely odřenou koženou aktovku, kterou nesla. Přinutila se povolit stisk a položila ji na katedru. Pak aktovku otevřela, očima stále propátrávala sál, a vytáhla z ní poznámky k přednášce. Obvykle si je pamatovala nazpaměť, ale tento kurz převzala po profesorce, která odešla na mateřskou dovolenou. Věnovala se zajímavému tématu, jež ji odvádělo od událostí, které jí tak převrátily život a začaly před několika měsíci v Izraeli smrtí dvou postgraduálních studentů.

Heinricha a Amy.

Německý student zemřel na následky zranění při zemětřesení. Amyina smrt přišla později, zavraždili ji, protože Erin nevědomky poslala jinému studentovi tajnou informaci, která pak stála mladou ženu život.

Promnula si dlaně, jako by z nich chtěla setřít krev a odpovědnost. Učebna jí náhle přišla chladnější. Venku nemohlo být víc než deset stupňů a v sále nebylo o mnoho tepleji. Avšak třas, který ji zachvátil, když si připravovala poznámky, nesouvisel s nedostatečným vytápěním místnosti.

Je zpět na Stanfordu, měla by se tu cítit jako doma, obklopená známým prostředím a v každodenní rutině akademického roku spějícího k vánočním prázdninám.

Ale nebylo tomu tak.

Protože nic už není stejné.

Když se napřímila a rovnala si poznámky pro ranní přednášku, začali se po jednom či dvou trousit studenti; pár jich sešlo dolů po schodech do předních lavic, ale většina zůstala vzadu a zaplňovala místa počínaje poslední řadou.

„Profesorko Grangerová?“

Erin pohlédla doleva a spatřila, jak k ní míří mladík s pěti stříbrnými kroužky v obočí. Tvářil se odhodlaně, došel až k ní a zastavil se. Přes rameno mu visel fotoaparát s teleobjektivem.

„Ano?“ Ani se nesazila zakrýt podrážděný tón.

Položil na dřevěnou desku katedry složený kousek papíru a posunul ho k ní.

Ostatní studenti v sále se tvářili nevšímavě, ale byli špatní herci. Věděla, že ji napjatě sledují a čekají, jak zareaguje. Nemusela papírek ani rozevřít, věděla, že je na něm mladíkově telefonní číslo.

„Jsem ze *Stanfordského deníku*.“ Pohládl si jeden z kroužků v obočí. „Mohu vás požádat o krátký rozhovor pro školní noviny?“

Přistrčila mu papírek zpět. „Ne, děkuji.“

Od návratu z Říma odmítala všechny žádosti o rozhovor. A neporuší mlčení ani teď, zvláště když vše, co smí říct, je lež.

Aby se utajila pravda o tragických událostech, které vedly ke smrti dvou jejích studentů, vymysleli krycí historku, že zůstala tři dny uvězněná v izraelské poušti pohřbená pod troskami Masady, kterou postihlo zemětřesení. Podle této vymyšlené verze ji našli živou spolu s armádním seržantem Jordanem Stonem a posledním přeživším postgraduátem Natem Highsmithem.

Pochopila, že krycí historku potřebuje, aby vysvětlila čas strávený prací pro Vatikán, lest, kterou podporovalo několik čelních vládních činitelů, kteří také znali pravdu. Veřejnost není připravena na příběhy o nočních netvorech, o temných pilířích podepírajících celý svět.

A ať to bylo nutné nebo ne, neměla v úmyslu tuto připravenou lež šířit dál.

Student s piercingy v obočí se však nedal odradit. „Nechal bych vás článek před zveřejněním autorizovat. Kdyby se vám cokoliv nelíbilo, můžeme to předělat, dokud nebudete spokojená.“

„Oceňuji vaši vytrvalost a snahu, ale odpověď zní stále ne.“ Pokynula k napůl zaplněnému auditoriu. „Prosím, posadte se.“

Student zaváhal a chystal se na ni naléhat dál.

Napřímila se do plné výšky a upřela na něj svůj nejpřísnější pohled. Měřila jen sto sedmdesát tři centimetrů a s blond vlasy staženými dozadu do nedbalého koňského ohonu nevypadala bůhvíjak hrozivě.

Rozhodující je však postoj.

To, co spatřil v jejích očích, ho donutilo k rychlému návratu mezi shromážděné studenty, kde se chvatně posadil na své místo a sklopil hlavu.

Když Erin tuto záležitost vyřídila, rázně poklepala poznámkami, až z nich byl úhledný svazek, a posluchárna ztichla. „Děkuji vám, že jste přišli na poslední přednášku kurzu: Biblické dějiny božství zbavené. Dnes probereme nejčastější mylné představy o náboženském svátku, který je za dveřmi, totiž o *Vánocích*.“

Zvuky nabíhajících notebooků nahradily dříve tak typické šustění papírů, jak se studenti připravovali zapisovat si poznámky.

„Co vlastně slavíme pětadvacátého prosince?“ Přelétla pohledem studenty – někteří měli piercingy, pár z nich tetování a několik zřejmě kocovinu. „Pětadvacátý prosinec! Nikdo? No tak, určitě to víte.“

Dívka v první řadě v mikině s vyšíváním andělem zvedla ruku. „Narození Krista?“

„Přesně tak. Ale kdy se Kristus skutečně *narodil*?“

Nikdo neodpovídal.

Usmála se; jak se vpravila zpět do role učitelky, zapomněla na svůj strach. „Cením si toho, že se nikdo z vás nenechal nachytat.“ Několik studentů se zahihňalo. „O datum Kristova narození se totiž odedávna vedou spory. Kléméns Alexandrijský řekl...“

Pokračovala ve výkladu. Před rokem by prohlásila, že nikdo z žijících lidí nezná skutečné datum, kdy se Kristus narodil. Teď už to tvrdit nemohla, protože při svých dobrodružstvích v Izraeli, Rusku a Římě potkala někoho, kdo ho *znal*, kdo byl naživu, když se Kristus narodil. Tehdy si jasně uvědomila, kolik z přijímané historie je *chybné* – ať už zamaskováno nevědomostí, anebo zamlženo úmyslnými pokusy zakrýt temnější skutečnost.

Jako archeoložku, jež pátrá po historii ukryté pod pískem a kameny, ji takové odhalení zastihlo nepřipravenou a bezbrannou. Po návratu do pohodlného

akademického světa zjistila, že už nemůže prezentovat ani nejjednodušší přednášku bez pečlivého rozvážení. Říkat studentům pravdu, i když ne celou pravdu, jí přišlo téměř nemožné. Každá z přednášek jí připadala jako lež.

Jak mohu takhle pokračovat dál, lhát těm, které mám učit pravdu?

Měla však na výběr? Poté, co se jí nakrátko otevřely dveře a odhalily skrytou podstatu světa, se před ní s hlasitým prásknutím opět nekompromisně zavřely.

Ne zavřely. Zabouchly přímo před nosem.

A oddělená od pravdy skryté za těmi dveřmi zůstala venku a musela se jen dohadovat, co je skutečné, a co vylhané.

Přednáška konečně dospěla k závěru. Rychle začala mazat tabuli, jako by se pokoušela odstranit lži i polopravdy, které tam napsala. Konečně je po všem. Poblahopřála si, že zvládla i poslední přednášku v semestru. Nyní jí zbývalo jen ohodnotit závěrečné studentské práce – a pak bude volná, aby mohla čelit výzvě vánočních prázdnin.

S výhledem na řadu volných dnů si představila modré oči a ostré rysy drsné tváře, plné rty, které se tak snadno usmívají, jemné obočí pod krátkým zástřihem světlých vlasů. Bude dobré opět vidět seržanta Jordana Stonea. Uplynulo už několik týdnů od chvíle, kdy se s ním naposledy osobně setkala – i když spolu často mluvili po telefonu. Nebyla si jistá, kam se jejich vztah může dlouhodobě vyvinout, ale rozhodně to toužila zjistit.

Pochopitelně to znamená vybrat dokonalý vánoční dárek vyjadřující její city. Při tom pomyšlení se usmála.

Když začala smazávat poslední řádek na tabuli připravená propustit studenty, slunce zastřel mrak a v posluchárně se setmělo. Ruka jí strnula nad deskou. Náhle se jí zmocnila závrať a pak cítila, jak padá do...

Naprosté tmy.

Ramena jí stlačovaly kamenné stěny. Pokoušela se posadit. Hlavou udeřila do kamene a se šplouchnutím klesla zpět. Rukama horečně zatápala v černém světě.

Všude okolo jen kámen – nahoře, dole i na všech stranách. Ne hrubý a drsný kámen, jako kdyby zůstala pohřbená pod horou. Ale hladký. Vyleštěný jako sklo.

Horní hranu sarkofágu zdobil lem vyrobený ze stříbra. Spaloval jí špičky prstů.

Zkusila se nadechnout a víno jí naplnilo ústa. Dost, aby se utopila.

Víno?

Dveře vzadu se s prásknutím zavřely a vrátily ji zpět do posluchárny. Hle-

děla na stěrku, kterou křečovitě svírala a tiskla na bílou tabuli, až jí zbělely klouby na prstech.

Jak dlouho tu už takhle stojím? A přede všemi?

Odhadla to nanejvýš na několik vteřin. Za několik posledních týdnů už měla podobných záchvatů několik, ale nikdy ne na veřejnosti. Přičítala to posttraumatickému šoku a doufala, že samy zmizí, tento poslední byl však ze všech nejživější.

Zhluboka se nadechla a otočila ke studentům. Zdálo se, že jí nikdo nevěnuje pozornost, takže nemohla být mimo příliš dlouho. Musí se to naučit zvládat, než se stane něco ještě horšího.

Podívala se ke dveřím, které tak bouchly.

Na konci posluchárny stála vítaná postava. Když si Nate Highsmith všiml, že se na něj Erin dívá, zvedl velkou obálku a zamával jí. Omluvně se usmál a pak k ní zamířil přes posluchárnu ve svých kovbojských botách, mírné pokulhávání bylo připomínkou mučení, kterému byl na podzim podroben.

Erin sevřela rty. Měla ho lépe ochránit. I Heinricha. A zejména Amy. Kdyby dívku nevystavila nebezpečí, mohla být dnes stále naživu. A Amyini rodiče by nemuseli trávit první Vánoce bez dcery. Nikdy si nepřáli, aby se z Amy stala archeoložka. Byla to Erin, kdo je nakonec přesvědčil, aby ji pustili do Izraele na vykopávky. A jakožto řídící terénní výzkumnice je ujistila, že jejich dcera bude v pořádku.

Ale v tom se strašlivě a děsivě zmýlila.

Ohnula nohu v kotníku, aby ucítila uklidňující tlak pozdra se zbraní. Už se znovu nedá nacytat nepřipravená. V její přítomnosti nezahynou další nevinní.

Odkašlala si a obrátila pozornost zpět k posluchačům. „A tím končíme, vážení. Jste všichni volní. Užijte si zimní prázdniny.“

Zatímco se místnost vyprazdňovala, přinutila se podívat oknem na jasnou oblohu ve snaze zahnat temnotu, jež ji před chvílí tak pohltila.

Nate konečně došel až k ní a zůstali v posluchárně sami. „Paní profesorko.“ Hlas mu zněl ustaraně. „Mám pro vás zprávu.“

„A jakou?“

„Vlastně jsou dvě. První od izraelských úřadů. Konečně nám předají data z naleziště v Caesareji.“

„No to je skvělé.“ Pokusila se o nadšený tón, ale neúspěšně. Když už nic, alespoň se Amy s Heinrichem dostane ocenění za jejich poslední práci, bude to nekrolog za jejich krátkými životy. „A ta druhá zpráva?“

„Je od kardinála Bernarda.“

Překvapeně se otočila k Nateovi. Už týdny se snažila spojit s kardinálem, hlavou sangvinistického řádu v Římě. Dokonce uvažovala, že zaletí do Itálie a vpadne do jeho komnat ve Vatikánu.

„Nejvyšší čas, že mi odpověděl,“ zamumlala.

„Chtěl, abyste mu hned zatelefonovala,“ dodal Nate. „Přišlo mi to jako volání o pomoc.“

Erin si podrážděně povzdychla. Bernard ji dva měsíce ignoroval, ale teď od ní něco potřebuje. Měla na něj tisíc otázek – obavy a myšlenky, které se v ní vršily poslední týdny od návratu z Říma. Pohlédla na tabuli s napůl smazanou větou. Chtěla se zeptat také na své vize.

Dochází k takovým epizodám následkem posttraumatického stresu? Uvolňuje se tak chvíle, které strávila uvězněná pod Masadou?

A pokud ano, proč stále ochutnávám to víno?

Potřásla hlavou, aby si ji vyčistila, a ukázala na jeho ruku. „Co je v té obálce?“

„Stojí na ní vaše jméno.“ Podal ji Erin.

Byla příliš těžká, než aby byl uvnitř jen dopis. Erin se podívala na adresu odesílatele.

Izrael.

Když ji pomocí pera rozlepovala, trochu se jí třáslly ruce.

Nate si všiml jejího rozechvění a zatvářil se ustaraně. Věděla, že mluvil s psychologem o své vlastní posttraumatické stresové poruše. Oba byli psychicky narušení přeživší a znali tajemství, která se nesměla vyslovit nahlas.

Zatřásla obálkou a vytáhla z ní list strojopisu a předmět o velikosti a tvaru křepelčího vejce. Když poznala, o co jde, málem se jí zastavilo srdce.

Dokonce i Nate zalapal po dechu a o krok ucouvl.

Ona si takový luxus nemohla dovolit. Rychle si přečetla přiložený vzkaz. Byl od izraelské zpravodajské služby. Rozhodli, že přibalený artefakt již není důležitý pro uzavřené vyšetřování jejich případu, a doufají, že ho předá právoplatnému majiteli.

Potěžkala vyleštěný kousek jantaru na dlani, jako by se jednalo o nejvzácnější předmět na světě. V mrtvém a studeném světle zářivek vypadal jen jako lesklý hnědý oblézek, ale na dotek byl teplý. Světlo se odráželo od jeho povrchu a v samém středu tkvělo drobné tmavé pírkó, zachované po tisíciletí a navždy zamrzlé v čase do jantaru.

„Amyin amulet pro štěstí,“ zamumlal Nate a ztěžka polkl. Byl u toho, když Amy zavraždili. Odvrátil se od drobného jantarového vejce.

Erin mu konejšivě položila ruku na loket. Talisman byl ve skutečnosti víc

než jen Amyin amulet pro štěstí. Jednou během vykopávek Amy vysvětlila Erin, že ho jako holčička našla na pláži a uchvátilo ji pířko uzavřené uvnitř, lámala si hlavu, odkud se tam vzalo, a představovala si, z jakého křídla mohlo asi odpadnout. A sám jantar upoutal její představivost stejně jako pířko. Právě to zažehlo Amyinu touhu studovat archeologii.

Erin hleděla na jantar na dlani a uvědomila si, že tento drobný předmět dovedl Amy nejen ke studijní specializaci – ale také ke smrti.

Pevně sevřela prsty kolem hladkého kamínku a jen ji to posílilo v rozhodnutí přísahat sama sobě.

Už nikdy víc...

KAPITOLA 2

18. prosince, 11.12 východního standardního času Arlington, Virginie

Seržant Jordan Stone si připadal jako podvodník, když si vykračoval v modré uniformě. Dnes měl pohřbít posledního člena své bývalé jednotky – mladého desátníka Sandersona. Stejně jako u ostatních spolubojovníků ani Sandersonovo tělo nebylo nikdy nalezeno.

Po několika měsících pátrání pod tunami sutin, jež kdysi bývaly horou Masada, to armáda vzdala. Sandersonova prázdná rakev tlačila Jordana do boku, když ji nesl spolu s ostatními muži.

Prosincová bouře pokryla arlingtonský Národní hřbitov sněhem, který navála přes zahnědlou travu a navršila na větve bezlistých stromů. Sníh překrýval zaoblené vrcholky mramorových pomníků, kterých bylo víc, než Jordan dokázal spočítat. Každý z nich nesl číslo, většina i jména a všichni vojáci zde odpočívali se ctí a důstojně.

Jedním z nich byla i jeho manželka Karen, která padla před rokem v boji. Nezbylo z ní dost, aby to stálo za pohřbení, jen její identifikační známky. Její rakev byla prázdná stejně jako Sandersonova. Někdy Jordan nedokázal uvěřit, že je mrtvá, že už jí nikdy nepřinese květiny a nedostane dlouhý a pomalý polibek jako poděkování. Namísto toho jediné květiny, které jí kdy dá, budou jen ty na jejím hrobě. Dnes jí přinesl rudé růže, než se vydal na Sandersonův pohřeb.

Vybavil si Sandersonův pihovatý obličej. Mladý spolubojovník dychtil po jeho uznání, bral svou práci vážně a snažil se ji odvádět co nejlépe. A odměnou mu byla jen smrt daleko od všech na izraelské hoře. Jordan sevřel pevněji studené držadlo rakve a přál si, aby celá jejich mise tehdy skončila jinak.

Několik dalších kroků kolem holých stromů a dospěl se svými společníky s rakví do promrzlé kaple. V těchto prostých bílých zdech se cítil víc doma než v okázalých evropských chrámech. Sandersonovi by také bylo mnohem příjemněji zde.

Uvnitř na ně již čekala Sandersonova matka se sestrou. Oblékly si téměř stejné černé šaty a přes sníh a mraz i tenké boty do společnosti. Obě měly

Sandersonovu světlou pleť, a dokonce i v zimě jim obličejové pokrývaly hnědé pihy. Nosy a oči měly zarudlé.

Truchlily pro něj.

Jordan si přál, aby nemusely.

Vedle nich stál v pozoru jeho velící důstojník kapitán Stanley. Při všech pohřbech stál kapitán vlevo od Jordana, a když rakve klesaly pod zem, měl rty stažené do tenké čárky. Bývali to dobří vojáci. Do jednoho.

Byl přímo předpisovým typem velitele a Jordanovo hlášení si vyslechl dokonale korektně. Jordan naopak udělal vše, co bylo v jeho silách, aby se držel lži, kterou pro něj připravil Vatikán: hora se propadla při zemětřesení a všichni zemřeli. On s Erin se nacházeli v rohu, který se nezřítíl, a po třech dnech je našel vatikánský záchranný tým.

Jak prosté.

Avšak nepravdivé. Bohužel byl špatný lhář a jeho velící důstojník měl podezření, že mu neřekl vše, co se stalo v Masadě a po jejich záchraně.

Jordana postavili mimo aktivní službu a nařídili mu terapii u psychiatra. Někdo ho při tom celou dobu sledoval a čekal, jestli se z toho všeho nezblázní. On však ze všeho nejvíc toužil po návratu do pole a ke své práci. Jako člen Spojenecké polní forenzní laboratoře působil v Afghánistánu, analyzoval místa činu, kde byl spáchán nějaký vojenský zločin. Byl v tom dobrý a chtěl pokračovat v práci.

V čemkoli, co by ho zaměstnalo a udržovalo v pohybu.

Místo toho teď stál v pozoru vedle další rakve a do chodidel mu prostupoval chlad mramorové podlahy. Vedle něj se třásla Sandersonova sestra. Přál si, aby jí mohl dát své sako od uniformy.

Naslouchal spíše tklivému tónu kaplanovy řeči než slovům. Knězi trvalo jen dvacet minut projít celým obřadem. V Arlingtonu se každý den konalo mnoho pohřbů a jejich rozpis se striktně dodržoval.

Jordan se brzy ocitl před kaplí na hřbitově. Tuto cestu vykonal již tolikrát, že ho nohy nesly samy a nemusel na ni zvlášť myslet. Sandersonova rakev spočinula na sněhem poprášené hnědé zemi vedle vykopané jámy.

Přes sních se honil chladný vítr a zdvihal v poryvech vločky jako malé cirry, výšková oblaka běžná v poušti, kde Sanderson zahynul. Jordan vyčkal do konce obřadu, poslechl si salvu ze tří pušek, trubače, který zahrál večerku, a podíval se, jak kaplan předává složenou vlajku Sandersonově matce.

Stejnou scénu zažil u každého z padlých druhů.

Ani opakování však pro něj nebyla snadnější.

Na konci potřásl Sandersonově matce rukou. Měla ji studenou a křehkou,

až dostal strach, aby jí nezlomil některou z kostí. „Nejhlubší soustrast s vaší ztrátou. Desátník Sanderson byl dobrý voják a dobrý člověk.“

„Měl vás rád,“ usmála se na něj smutně matka. „Řekl, že jste chytrý a statečný.“

Jordan stáhl zmrzlou tvář do úsměvu. „To rád slyším, paní. I on byl chytrý a statečný.“

Zamrkala, aby setřásla z řas slzy, a odvrátila se. Udělal krok za ní, i když nevěděl, co by jí měl říct, ale než mohl pokračovat, kaplan mu položil ruku na rameno.

„Myslím, že si musíme promluvit, seržante.“

Jordan se otočil a zadíval se na mladého kaplana. Muž měl na sobě modrou uniformu podobnou té jeho až na to, že měl na klopách našité kříže. Když si ho Jordan prohlédl pozorněji, všiml si, že má pleť až příliš bílou dokonce i na zimní počasí a hnědé vlasy trochu moc dlouhé a nepohyboval se jako voják. Kaplan jeho pohled opětoval, zelené oči ani nemrkly.

Jordanovi se na šiji zježily chloupky.

I skrz rukavici mu pronikl chlad kaplanovy ruky. Nebyla jako ruka, která příliš dlouho zůstala na chladném dni. Spíš jako ruka, která už roky nebyla teplá.

Jordan potkal mnoho takových jako on. Před ním stál nemrtvý predátor, upírské stvoření nazývané *strigoi*. Ale tento se mohl pohybovat za denního světla, takže musí jít o sangvinistu – *strigoi*, který složil slib nepít lidskou krev, sloužit katolické církvi a žít se pouze krví Kristovou – anebo přesněji *vínem* posvěceným na Jeho krev.

Taková přísaha učinila stvoření méně nebezpečným.

Ale ne o moc.

„Nejsem si jistý, že máme o čem mluvit,“ namítl Jordan.

Odvrátil se od kaplana a zamířil pryč připravený bojovat, bude-li potřeba. Viděl, jak sangvinisté umí bojovat. Nepochyboval, že by ho tento drobný kaplan přemohl, ale to neznamená, že by se vzdal bez boje.

Kapitán Stanley vstoupil mezi ně a odkašlal si. „Je to příkaz z nejvyšších míst, seržante Stone.“

„A co, pane?“

„On vám všechno vysvětlí,“ odpověděl kapitán a pokynul ke kaplanovi. „Běžte s ním.“

„A co když odmítnu?“ Jordan zadržel dech v naději na příznivou odpověď.

„Je to rozkaz, seržante.“ Zabodl do Jordana velitelský pohled. „Tohle zcela přesahuje mé kompetence.“

Jordan potlačil sten. „Omlouvám se, pane.“

Kapitán Stanley povytáhl koutek úst, což odpovídalo hlasitému smíchu žoviálnější osoby. „O tom nepochybují, seržante.“

Jordan zasalutoval a napadlo ho, jestli to není naposledy. Pak se vydal za kaplanem k černé limuzíně parkující u chodníku. Zdálo se, že mu sangvinisté už opět zasáhli do života a pošlapávají nesmrtelnýma nohama jeho kariéru.

Kaplan mu otevřel dveře a podržel je a Jordan nastoupil. V autě se vznášela vůně kůže, brandy a drahých doutníků. Něco takového v autě kněze rozhodně nečekal.

Jordan vklouzl na sedadlo. Skleněná přepážka byla vytažená a z řidiče viděl jen svalnatou šíji, krátké světlé vlasy a čepici patřící k uniformě.

Kaplan si vykasal kalhoty, aby si při nastupování nezmačkal nohavice. Pak jednou rukou rázně zabouchl dveře a uzavřel se s Jordanem uvnitř.

„Přitopte, prosím, našemu hostu,“ zavolal kaplan na řidiče. Pak si rozeplul sako modré uniformy a opřel se dozadu.

„Můj velitel řekl, že mi všechno vysvětlíte.“ Jordan zkřížil ruce na hrudi. „Tak spusíte.“

„Jde o rozkaz shora.“ Mladý kaplan nalil brandy. Zvedl sklenici k nosu a zhluboka se nadechl. Pak ji s povzdechem nechal klesnout a nabídl ji Jordanovi. „Je to celkem dobrá značka.“

„Tak se napijte.“

Kaplan zakroužil sklenicí a upřel oči na hnědou tekutinu. „Myslím, že víte, že nemohu, i kdybych sebevíc chtěl.“

„A co to vysvětlení?“ přitlačil Jordan.

Kaplan zvedl ruku a vůz se rozjel. „Omlouvám se za to melodrama pláště a dýky. Anebo by bylo výstižnější *sutany a kříže*?“

Znovu přičichl k brandy a lítostivě se usmál.

Jordan se nad způsobu toho muže zamračil. Rozhodně mu připadal méně kožený a formální než kterýkoli jiný sangvinista, se kterým se kdy setkal.

Kaplan si stáhl bílou rukavici a napřáhl k němu ruku. „Jmenuji se Christian.“

Jordan nabídnutou ruku ignoroval.

Když si to kaplan uvědomil, zvedl ji a pročísl si husté vlasy. „Ano. Chápu tu ironii. Sangvinista jménem Christian – *křestan*. Jako kdyby to má matka naplánovala.“

Posměšně si odfrkl.

Jordan si nebyl jistý, co si má o tomto sangvinistovi myslet.

„Mám dojem, že jsme se málem setkali už v ettalském opatství,“ prohlásil kaplan. „Ale Rhun si vybral Nadiu a Emmanuela, aby vytvořili trojici v Německu.“

Jordan si vybavil Nadiinu ponurou tvář a Emmanuelovu ještě ponuřejší povahu.

Christian potřásl hlavou. „Ani mě to nepřekvapilo.“

„Pročpak?“

Druhý muž povytáhl obočí. „Myslím, že podle otce Rhuna Korzy si nesypu dost popel na hlavu.“

Jordan s námahou potlačil úšklebek. „Dokážu si představit, jak ho to muselo štvat.“

Christian odložil brandy na ták u dveří a předklonil se, zelené oči mu zvázněly. „Vlastně jsem tu právě kvůli otci Korzovi.“

„Poslal vás?“

Jordan si to nějak nedokázal představit. Pochyboval, že by Rhun s ním chtěl ještě někdy spolupracovat. Nerozešli se v dobrém.

„Ne přesně.“ Christian si položil kostnaté lokty na kolena. „Kardinál Bernard se to snaží ututlat, ale Rhun bez jediného slova vysvětlení zmizel.“

Představil si to... ten muž skutečně nebyl příliš sdílný.

„Spojil se s vámi od chvíle, kdy jste v říjnu odjel z Říma?“ zeptal se Christian.

„Proč by se měl se mnou spojit?“

Kaplan naklonil hlavu na stranu. „A proč ne?“

„Nenávidím ho.“ Jordan neviděl důvod, proč by měl lhát. „A on to ví.“

„Rhuna je těžké mít rád,“ připustil Christian, „ale co provedl, že ho nenávidíte?“

„Kromě toho, že skoro zabil Erin?“

Christian sraštil překvapeně obočí. „Myslel jsem, že jí spíš zachránil život... a vám také.“

Jordan zaťal zuby. Vzpomněl si, jak Erin ležela na zemi bílá jako smrt a vlasy měla nasáklé krví.

„Rhun ji kousl,“ vysvětlil chraptivě. „Málem ji vysál a nechal ji umírat v katakombách pod Římem. Kdybychom ji s bratrem Leopoldem nenašli včas, byla by mrtvá.“

„Otec Korza pil krev Erin?“ Christian se zaklonil a v obličejí se mu zračil úžas. Několik vteřin mlčky pozoroval Jordana zjevně šokovaný odhalením takového hřichu. „Jste si jistý? Možná jen...“

„Oba to přiznali. Erin i Rhun.“ Jordan zkrřížil ruce na prsou. „Já nejsem ten, kdo tu lže.“

Christian pozvedl ruce ve smířlivém gestu. „Promiňte. Nechtěl jsem zpochybňovat vaše slova. Já jen, že je to... nezvyklé.“

„Ne, pro Rhuna není.“ Položil si ruce na kolena. „Váš zlatý hoch uklouzl už dřív.“

„Jen jednou. To s Alžbětou Báhoryovou se stalo už před staletími.“ Christian zvedl sklenku brandy a začal si ji prohlížet. „Takže říkáte, že bratr Leopold o tom všem *věděl*?“

„Rozhodně ano.“

Leopold musel nepochybně Rhuna krýt. Jordan pocítil zklamání, ale nepřekvapilo ho to. Sangvinisté drží spolu.

„Pil její krev...“ Christian zíral na sklenici, jako by v ní mohl najít odpověď. „To znamená, že je Rhun plný její krve.“

Jordan se oťrásl, to pomyšlení ho zneklidňovalo.

„Tím se všechno mění. Musíme za ní. Hned.“ Christian se předklonil a zabušil na skleněnou přepážku, aby upoutal řidičovu pozornost. „Odvez nás na letiště! Okamžitě!“

Řidič ho ihned poslechl, šlápl na plyn, až se podvozek auta se zaskřípěním otřel o zem, jak přešli terénní vlnu a zamířili pryč ze hřbitova.

Christian pohlédl na Jordana. „Na letišti se rozejdeme. Dokážete se odtamtud dostat domů sám, ano?“

„To jistě,“ přikývl. „Ale jestli je do toho nějak zatažená Erin, poletím s vámi.“

Christian se dlouze nadechl a opět vydechl. Vytáhl z kapsy mobil a navolil číslo. „Kardinál Bernard vám nepochybně při posledním setkání obšírně vysvětlil, že váš život i duše budou v ohrožení, jestli se zapletete do našich záležitostí, ne?“

„Ano.“

„Tak si ušetřeme čas a předstírejme, že jsem to udělal znovu.“ Christian zvedl mobil k uchu. „Teď si musím pronajmout letadlo do Kalifornie.“

„Takže nemáte nic proti tomu, když poletím s vámi?“

„Milujete Erin a chcete ji chránit. Kdo jsem, abych se vám stavěl do cesty?“

Na někoho, kdo je mrtvý, se Christian projevil velmi vstřícně.

Nicméně když limuzína uháněla napříč zasněženým městem, Jordan cítil, jak v něm s každým ujetým kilometrem narůstá úzkost.

Erin je v nebezpečí.

Znovu.

A nejspíš za to mohou činy Rhuna Korzy.

Možná by bylo lepší, kdyby se ten parchant vůbec nenašel.

KAPITOLA 3

18. prosince, 18.06 SEČ

Vatikán

Kardinál Bernard přerovnal na naleštěné stolní desce noviny, jako by jejich seřazení do úhledných hromádek mohlo změnit slova, která obsahují. Ze stránek na něj křičely děsivé titulky:

*Sériový vrah se pohybuje v Římě
Sadistický zabiják masakruje mladé ženy
Policii šokuje jeho brutalita*

Světlo svíce se odráželo od drahokamy vykládaného glóbu vedle psacího stolu. Pomalu otáčel prastarou kouli a toužil být kdekoli, jen ne tady. Zadíval se na staré tisky, svitky, na meč z doby křížových výprav visící na zdi – na předměty, které nashromáždil za staletí služby církvi.

Sloužil jsem jí dlouho, ale sloužil jsem dobře?

Pach tiskařské barvy přitáhl jeho pozornost zpět ke zprávám. Podrobnosti ho znepokojily. Každá z žen měla roztržené hrdlo a žádnou krev v těle. Všechny byly mladé a krásné s černými vlasy a modrýma očima. Pocházely z různého prostředí, ale všechny zemřely v nejstarších částech Říma a v nejtemnější hodinu mezi západem a východem slunce.

Podle novin jich bylo celkem dvacet.

Ale Bernardovi se podařilo utajit mnohem víc úmrtí. Od konce října se téměř každý den objevila nová oběť.

Nemohl ignorovat načasování.

Od konce října.

Úmrtí se začala objevovat hned po bitvě v kryptách pod bazilikou svatého Petra, po boji o Krvavé evangelium. Sangvinisté v bitvě porazili Belial, spojené síly lidí a *strigoi*, kterým velel neznámý vůdce, jenž dál pokračoval v sužování Bernardova řádu.

Krátce po bitvě zmizel otec Rhun Korza.

Kde je? Co udělal?

Bernard takovou myšlenku rychle zaplašil.

Pohlédl na stoh papírů. Unikl snad z té bitvy některý ze *strigoi* a teď loví v římských ulicích mladé dívky? V tunelech byla spousta netvorů. Jeden mohl sítí sangvinistů proklouznout.

Přál si, aby tomu tak bylo.

Neodvažoval se ani pomyslet na druhou možnost. A tento strach ho udržoval v očekávání a nejistotě, zatímco umíraly další nevinné dívky.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Kardinále?“

Poznal hlas a mdlý tlukot srdce, který k němu patřil.

„Pojď dál, otče Ambroži.“

Kněz-člověk otevřel jednou rukou dřevěné dveře, druhou měl chabě sevřenou v pěst. „Omlouvám se, že vás ruším.“

Jeho asistent ale moc omluvně nepůsobil. Vlastně mu z hlasu zaznívala špatně skrývaná škodolibost. Přestože Ambrož Bernarda nezakrytě zbožňoval a sloužil kardinálskému úřadu horlivě, zachoval si nepříjemný rys – až perverzně ho těšilo neštěstí druhých.

Bernard potlačil povzdech. „Ano?“

Ambrož vešel dovnitř. Jeho zavalité tělo se předklonilo jako ohař, který zachytil stopu. Rozhlédl se po místnosti ozářené svíci, nejspíš se chtěl ujistit, že je Bernard sám. Ambrož miloval tajemství. A možná to byl důvod, proč tak miloval i Bernarda. Tomu totiž po tolika staletích v žilách teklo tolik tajemství jako černé krve.

Konečně se kardinálův asistent uspokojil a sklonil uctivě hlavu. „Na místě poslední vraždy našli naši lidé *tohle*.“

Ambrož přistoupil ke stolu a natáhl ruku. Pomalu otočil pěst a rozevřel ji.

Na dlani mu ležela dýka. Zakřivená čepel připomínala tygří spár. Ostrý hák na konci se stáčel do prstence, kterým mohl bojovník prostrčit prst, což mu umožňovalo švihat tisíci smrtelných výpadů. Byla to prastará zbraň nazývaná *karambit*, která se zřejmě začala používat před staletími. A z patiny pokrývající povrch bylo jasné, že tato zbraň je i velice stará – nešlo však o muzejní kousek. Byla zjizvená mnoha bitvami a značně opotřebovaná.

Bernard ji vzal z Ambrožovy dlaně. Žár, který z ní sálal, potvrdil jeho největší obavy. Čepel byla pokrytá stříbrem, šlo o zbraň sangvinisty.

Představil si obličej zavražděných dívek a hrdla proříznutá od ucha k uchu.

Prsty obemkl pálící stříbro.

Z celého jejich řádu nosil takovou zbraň jediný sangvinista, ten, který zmizel, když začala série vražd.

Rhun Korza.

KAPITOLA 4

18. prosince, 16.06 tichomořského standardního času okres Santa Clara, Kalifornie

Erin seděla obkročmo na svém oblíbeném koni a cválala přes louku, kterou suchá kalifornská zima proměnila ve zlatavě hnědé pole.

Hodný kluk, Blackjacku.

Koně nechávala ve stájích za Palo Altem. Jezdila na něm, kdykoliv se jí naskytla příležitost, věděla, že zvíře potřebuje pohyb, ale hlavně to dělala z čisté radosti, kterou cítila, když se na svalnatém hřebci vznášela po polích a loukách. Blackjack strávil několik dní jen ve svém stání a teď sršel energií.

Ohlédla se přes rameno. Nate jel kousek za ní na šedé klisně Gunsmoke. Vyrostl v Texasu, takže byl zkušený jezdec a očividně zkoušel, co jeho kůň dokáže.

Erin nechala Blackjacksa běžet podle jeho temperamentu a snažila se soustředit na vítr omývající jí obličej, opojný koňský pach a souznění vládnoucí mezi ní a zvířetem. Zbožňovala jízdu již odmala. Pomáhala jí přemýšlet. Dnes se soustředila na své vize a uvažovala, jak se k nim postavit. Věděla, že nejde o pouhý posttraumatický šok. Znamenaly něco víc.

Před ní se okraj slunce dotkl vrcholků zvlněných kopců.

„Brzo se už musíme vrátit!“ zavolal na ni Nate. „Za půl hodiny zapadne slunce!“

Zaslechla z jeho hlasu úzkost. Tehdy v Římě strávil Nate v temnotě několik dní a mučili ho. Noc v něm stále vzbuzovala děs.

To vše si nyní uvědomila a došlo jí, že ho neměla brát s sebou. Ale když se odpoledne nedovolala kardinálu Bernardovi, musela ven z pracovny, aby nějak zaplašila úzkost. Nate se jí zeptal, kam jde, a ona mu pošetile dovolila, aby ji doprovázel.

V posledních měsících měla problém mu něco odmítnout. Po tragických událostech v Izraeli a Římě se s tím vším zkoušel vyrovnat, dokonce usilovněji než ona, i když o tom skoro nemluvil. Snažila se mu být oporou,

pomáhat mu snášet vzpomínky, které na něj dorážely. Bylo to to nejmenší, co pro něj mohla udělat.

V minulosti byl jejich vztah kamarádský – dokud se tvářila, že si neuvědomuje, jak ho přitahuje. Ale když se zamilovala do Jordana, Nate se stáhl a jednal s ní čistě profesionálně. Ale dělal to kvůli zraněným citům, ze vzteku, nebo z jiného důvodu?

Ale po dnešní noci na tom už nejspíš bohužel nesejde.

V duchu si povzdychla. Možná je nakonec dobře, že ji Nate na vyjížďce doprovodil. Alespoň má dokonalou příležitost promluvit si s ním v soukromí.

Přítáhla Blackjackovi mírně uzdu a zpomalila. Nate na Gunsmoke ji dojel a srovnal s ní krok. Usmál se na ni, až ji zabořilo u srdce. Ale musela mu to říct. A raději teď před vánočními prázdninami, aby mu poskytla čas se s tím vyrovnat.

Zhluboka se nadechla. „Nate, chtěla bych si s tebou o něčem promluvit.“

Nate si pošoupl slaměný stetson a vrhl na ni kradmý pohled. Jejich koně teď klusali na široké cestě bok po boku. „O co jde?“

„Dnes ráno jsem mluvila s děkanem. Navrhla jsem mu jména jiných profesorů, se kterými bys mohl spolupracovat.“

Obočí mu překvapeně vylétlo vzhůru. „Udělal jsem něco špatně? Co jsme se vrátili, není to lehké, ale...“

„Vždycky jsi odváděl skvělou práci. Nejde o tebe.“

„Připadá mi, že ano, protože se mě to týká.“

Erin dál upřeně hleděla mezi hebké černé uši svého koně. „Po tom, co se stalo v Izraeli... si nejsem jistá, že jsem pro tebe ta nejlepší volba.“

Natáhl se po Blackjackově uzdě a zastavil oba koně. „O čem to mluvíte?“

Erin na něj pohlédla. Vypadal zaraženě a současně i naštvaně. „Podívej, Nate. Univerzita není nadšená, že jsem přišla o dva postgraduanty.“

„Ale to nebyla vaše chyba.“

Přerušila ho. „Děkan si myslí, že bude lepší, když si vezmu vědeckou dovolenou, abych si pročistila hlavu.“

„Tak počkám.“ Nate položil ruce na hrušku svého sedla. „To není problém.“

„Stále to nechápeš.“ Hrála si s uzdou, toužila jí trhnut a ujet před tímto rozhovorem pryč na koňském hřbetě, ale hořká pravda ji zdržela na místě. „Nate, myslím, že jde o první krok, jak se mě chce univerzita zbavit.“

Údivem mu klesla čelist.

Teď mluvila rychle, chtěla všechno ze sebe dostat. „Nepotřebuješ dizertaci pod profesorkou, kterou chtějí vyhodit. Jsi skvělý vědec, Nate, a určitě

ti dokážeme najít lepšího vedoucího – někoho, kdo ti otevře dveře, které já už nemohu.“

„Ale...“

„Vážím si tvojí loajality,“ prohlásila. „Ale nezasloužím si ji.“

Vzplanul v něm hněv. „Houby nezasloužíte!“

„Nate, jestli zůstaneš, nijak mi tím nepomůžeš. To, co se má stát s mou kariérou, se také stane.“

„Ale já si vás vybral jako vedoucí proto, že jste v oboru nejlepší.“ Hněv se z něj vytratil, celý se v sedle nahnubil. „Úplně nejlepší. A na tom se nic nezměnilo.“

„Kdo ví? Může se to časem změnit.“

Erin ve skutečnosti doufala, že ne, a v nitru si nebyla ani jistá, jestli si to přeje. Dříve jí v kariéře akademická půda poskytovala přístav racionality po přísné náboženské výchově, jíž prošla, ale teď už cítila, že to nestačí. Připomněla si, jaké měla v posledním semestru problémy se svými kurzy. Nemohla už dál učit lži.

A také vůči Nateovi nemohla být méně upřímná.

„A i kdyby se to změnilo,“ dodala, „přijdeš mezitím o drahocenné příležitosti. A to nedovolím.“

Nate vypadal, že se chce hádat a protestovat. Klisna zřejmě vycítila jeho stres, pohodila hlavou a zatančila předníma nohama.

„Tak to nedělej ještě těžší, než to je,“ dokončila Erin.

Nate si promnul horní ret, nedokázal na ni pohlédnout. Nakonec jen potřásl hlavou, otočil Gunsmoke a beze slova odcválal směrem ke stájím.

Blackjack zaržál, ale Erin ho držela pevně, věděla, že Nate potřebuje být chvíli sám. Dala jim velký náskok, než dovolila Blackjackovi, aby se pomalu vydal za nimi.

Poslední paprsky dne se nakonec skryly za horu, ale zůstalo dost světla, aby kůň nešlápl do syslí nory. Nejistě se zavrtěla v sedle. Ucítila v přední kapse kalhot Amyin amulet pro štěstí. Zapomněla, že si ho tam dala, stále nejistá, co si s ním má počít. Uvažovala, že ho vrátí Amyiným rodičům, ale udělalo by jim to radost? Ten kousek jantaru by pro ně byl navždy připomínkou, že si jejich dcera vybrala profesi, která vedla k jejímu zavraždění a prolití její krve na cizí vzdálené půdě.

Erin jim to nemohla udělat – a také si nechtěla talisman ponechat jako tíživý symbol podílu, který měla na Amyině smrti.

Stále nevěděla, co si s ním počít, a tak se v myšlenkách vrátila zpět k Nateovi. Tehdy v Římě mu zachránila život a nyní byla ochotná udělat vše, aby

mu zachránila i kariéru, i kdyby se na ni měl zlobit sebevíc. Doufala, že než dojde ke stájím, Nate bude s jejím návrhem daleko smířenější. Tak jako tak mu později večer pošle e-mail se seznamem vybraných jmen. Šlo o solidní archeology a její doporučení by u nich mohlo mít svou váhu.

O Natea bude dobře postaráno.

A čím se od ní dostane dál, tím lépe pro něj.

Rezignovaná a odhodlaná poplácala Blackjacka po šíji. „Teď dostaneš oves a hezky tě vyhřebelcují. Co na to říkáš?“

Blackjack stáhl uši dozadu. Náhle se pod ní celý napjal.

Bez rozmyšlení stiskla kolena.

Blackjack si odfrkl a zatančil do strany, divoce zakoulel očima.

Něco ho vyděsilo.

Erin rychle přelétla pohledem travnatou pláň. Napravo se táhl stinný pás dubů s větvemi obrostlými chomáči stříbřitého jmelí. Mohlo se tam skrývat cokoli.

Od linie stromů k ní dolehlo zapraskání, jak se v tichém večeru zlomila větev.

Vytáhla z pouzdra na kotníku pistoli a odjistila ji, pátrala mezi duby po terči. Ale byla příliš velká tma, než aby něco viděla. Se srdcem bušícím jí až v uších pohlédla ke vzdáleným stájím.

Nate už tam nejspíš dojel.

Blackjack náhle ucouvl a málem ji shodil ze sedla. Nepokusila se ho zpomalit ani zastavit.

Strach jí zúžil zorné pole, když se pokoušela pátrat všemi směry. Ucítila na jazyku krev, jak si prokousla ret.

Pak jí nos naplnil pach vína.

Ne, ne, ne...

Snažila se udržet v sedle, cítila, že se blíží další útok. V panice pevně sevěřela Blackjackovu uzdu. Jestli nad ním teď ztratí kontrolu, skončí na zemi.

A pak přišla ještě horší hrůza.

Nocí k ní dolehlo hluboké vrčení, přiburáčelo k ní od kopců. Hrdelní řev nevycházel z přirozeného hrdla, ale vydávalo ho něco děsivého...

...a bylo to blízko.

KAPITOLA 5

19. prosince, 2.02 SEČ katakomby pod Vatikánem

Rhun se vymrštil vzhůru, pryč. Narazil hlavou na hladký kámen. Náraz mu způsobil na hlavě tržnou ránu a srazil ho s hlasitým šplouchnutím zpět do palčivé lázně vína. Takto už procitl mnohokrát uvězněný v kamenném sarkofágu, napůl ponořený do vína – vína, jež bylo posvěcené a proměněné v krev Kristovu.

Jeho prokleté tělo tato svatost spalovala, vznášel se v moři rudé bolesti. Jedna jeho část s ní chtěla bojovat, ale druhá věděla, že si ji zaslouží. Před staletími zhřešil a nyní došel spravedlivého trestu.

Ale kolik času již uplynulo?

Hodiny, dny, roky?

Bolest odmítala ustoupit. Hodně hřešil, proto musí hodně trpět. Pak dojde klidu. Jeho tělo toužilo po klidu – po konci bolesti a po očištění od hříchu.

Přesto, jak cítil, že klouže zpět, se tomu vzpíral a věděl, že se nesmí poddat. Má úkol.

Ale jaký?

Přinutil se nechat oči otevřené, aby nahlédl do temnoty, kterou nemohl proniknout ani jeho nadpřirozeně ostrý zrak. Agonie dál stravovala jeho oslabené tělo, ale bojoval s ní svou vírou.

Zatápal po těžkém stříbrném kříži, který vždy nosil na hrudi – ale nahmatal jen vlhkou látku. Pak si vzpomněl. Někdo mu krucifix ukradl stejně jako růženec, všechny důkazy jeho víry. Avšak aby dosáhl nebe, nepotřebuje je. Zašeptal do ticha další modlitbu a začal uvažovat o svém osudu.

Kde jsem? Kdy...

Měl za sebou mnoho let, víc, než je dopřáno smrtelníkům.

Celé životy hříchu a služby.

Jak se tak vznášel ve spalujícím moři, začaly na něj dotírat vzpomínky. Poddal se jim.

...kočár uvízl v bahně. Zasouvá pod dřevěná kola kůru a sestra se mu směje, dlouhé kadeře jí povlávají ze strany na stranu.

...náhrobní kámen s vytesaným ženským jménem. Opět smějící se sestra. Tentokrát však on má na sobě kněžskou sutanu.

...sbírá na poli levanduli a hovoří o dvorských intrikách. Jemné bílé ruce ukládají purpurové snítky do ručně pleteného košíku.

...vlaky, automobily, letadla. Cestuje po celém světě stále rychleji, ale vidí z něj čím dál méně.

...žena se zlatými vlasy a jantarovými očima, které vidí to, co on nemůže.

Vytrhl se ze sevření takových vzpomínek.

Důležitá je pouze tato chvíle.

Jen toto místo.

Musí se držet své bolesti, svého těla.

Zatápal kolem sebe, ponořil ruce do chladné tekutiny, která páčila, jako kdyby vřela. Byl Kristovým rytířem od chvíle, kdy za měsíčné noci navštívil sestřin hrob. A zatímco ho Kristova krev celá dlouhá staletí udržovala při životě, totéž posvěcené víno ho vždy spalovalo, jeho svatost bojovala se zlem ve Rhunově nitru.

Zhluboka se nadechl a ucítil kámen a vlastní krev. Roztáhl ruce a přejel dlaněmi po hladkých stěnách kolem sebe. Nahmatal mramor – kluzký jako sklo. Na okrajích stropu jeho vězení špičky prstů narazily na vložený pás stříbra. Sežehl je.

Přesto dlaněmi silně zatlačil a vzepřel se proti kamennému víku sarkofágu. Mlhavě si uvědomil, že totéž udělal už mnohokrát předtím – a stejně jako při předchozích pokusech opět selhal. Takovou tíhu nadzvednout nedokázal.

I tato nevelká námaha ho tak vysílila, že bezmocně klesl zpět do vína.

Nabral vřelou a hořkou tekutinu do dlaní a zvedl je ke rtům. Krev Kristova mu propůjčí sílu, ale také ho přinutí vzpomenout si na jeho nejtěžší hříchy. Připravil se na pokání, které musí přijít, a napil se. Jak mu hrdlo sežehl oheň, sepsal ruce k modlitbě.

Který z jeho hříchů ho víno bude mučit tentokrát?

A když se do něj propadal, uvědomil si, že pokání odhalilo hřích starý staletí.

Služebnictvo čachtického hradu se vyhrnulo za ocelové dveře věžní komnaty bez oken. Uvnitř zůstala uvězněná jejich bývalá paní, obviněná ze smrti stovek mladých dívek. Jako příslušnice uherské šlechty hraběnka nemohla být popravena, pouze za své zločiny musela být odloučena od světa, aby její touha po krvi zůstala uzavřena za kamennými zdmi a ocelí.

Rhun sem přišel z jediného důvodu: aby svět zbavil této stvůry a odčinil roli, kterou sehrál při její proměně ze ženy s laskavou duší a ovládající léčitelství v netvora, který sužoval okolní zemi a připravoval mladé dívky o život.

Nyní stál před hraběnkou, uzavřený v komnatě spolu s ní. Mlčení služebnictva si koupil zlatem a sliby, že budou svobodní. Chtěli, aby zmizela z hradu stejně jako on.

Také věděli, co je zač, a krčili se venku.

I Rhun dorazil s dárkem pro hraběnkou, s něčím, co žádala, aby si získal její důvěru. Aby si ji příznivě naklonil, našel v nedalekém sirotčinci mladou dívku zachvácenou horečkou, která již brzy umře, a předhodil ji tomu netvorovi.

Rhun stál vedle věžeňské pryčny a naslouchal, jak se dívčino srdce zděšeně rozbušilo a pak zpomalilo. Neudělal nic, aby ji zachránil. Nemohl. Musí počkat. Nenáviděl se za to, ale zůstal bez hnutí.

Konečně slabé srdce dotlouklo.

Budeš poslední, koho zabila, slíbil jí v duchu.

Hraběnkou, sama na pokraji smrti z dlouhého hladovění v této cele, zvedla hlavu od dívčina hrdla. Z bílé brady jí skapávaly perly krve. Stříbrné oči získaly zasněný a nasycený výraz, vzpomněl si, že ho u ní už viděl. Ale nevzpomínal na to rád. Modlil se, ať je ona natolik duchem jinde, aby to dokázal ukončit, a ať je on dost silný k tomu, co má vykonat.

Nesmí selhat podruhé.

Sklonil se k pryčně a odtáhl jí tenké ruce od mrtvé dívky. Pak něžně uchopil hraběničino studené tělo do náruče a zvedl ji z potřísněného lůžka.

Přitiskla tvář k jeho a rty se mu téměř dotýkala ucha. „Je příjemné, že mě zase objímáš,“ zašeptala a on jí věřil. Stříbrné oči na něj zazářily. „Porušíš znovu svůj slib?“

Obdařila ho pomalým ospalým úsměvem, byla až hypnoticky krásná. Na okamžik ho její kouzlo ovládlo a poddal se.

Vzpomněl si na svou lásku k ní, jak v záchvatu arogance sám sebe přesvědčil, že dokáže zlomit svůj slib sangvinisty, že s ní může sdílet lož jako každý obyčejný muž. Ale ve chvíli vášně, když s ní byl spojen, byl uvnitř ní, ztratil nad sebou kontrolu a dovolil démonovi v nitru, aby rozlomil svá pouta. Zafal jí tesáky do měkkého hrdla a zhluboka pil a pil, dokud pramen skoro nevyschl a žena pod ním se neocitla na prahu smrti. Aby ji zachránil, změnil ji v netvora, nasytil ji vlastní krví, aby zůstala s ním, modlil se, aby složila stejný slib jako on a vstoupila po jeho boku do řádu sangvinistů.

Neudělala to.

Šelest za masivními dveřmi ho vrátil zpět od vzpomínek do místnosti k mrtvé dívce na posteli a k mnoha jiným, které sdílely její osud.

Kopl špičkou boty do dveří a sluhové je odemkli. Otevřel je ramenem, zatímco oni prchali dolů po temném schodišti věže.

Zanechali tu hned za dveřmi na podlaze pokryté slámou mramorový sarkofág. Už předtím jej naplnil svěceným vínem a nechal otevřený.

Když spatřila, co ji čeká, zvedla hlavu opilá touhou po krvi. „Rhune?“

„Spasí tě,“ ujistil ji. „I tvou duši.“

„Netoužím spasit svou duši,“ namítla a pevně ho sevřela prsty.

Než se mu však stačila vzepřít, zvedl ji přes okraj sarkofágu a ponořil do vína. Když se svěcené víno poprvé dotklo její kůže, vykřikla. Zatal zuby, věděl, jak ji to musí bolet, dokonce i teď zatoužil ušetřit ji té agonie a ponechat si ji jen pro sebe.

Zamítala se mu pod rukama, ale zesláblá proti jeho síle nic nezmohla. Víno vyšplíchlo přes okraje. Přitiskl ji ke kamennému dnu a nevyšimal si bolesti, jak ho víno spalovalo. Byl rád, že jí neviděl do obličeje ponořeného pod rudou hladinu.

Držel ji tam – dokud konečně neznehybněla.

Nyní tu bude spát tak dlouho, dokud se mu nepodaří nalézt způsob, jak zvrátit, co učinil, jak jí vdechnout život zpět do mrtvého srdce.

Se slzami v očích uzavřel a usadil kamenné víko a zajistil ho stříbrnými pásky. Když skončil, položil studené dlaně na mramor a pomodlil se za její duši.

A za svou vlastní.

Rhun se pomalu probral. Nyní se úplně rozvzpomenul, jak se ocitl zde, uvězněný do stejného sarkofágu, do kterého před staletími uvěznil hraběnku. Vzpomněl si, jak se vrátil k sarkofágu, který pohřbil v zazděném výklenku hluboko pod Vatikánem, aby skryl své tajemství před veškerými zraky.

Přišel sem kvůli slovům Proroctví.

Zdálo se, že hraběnka má v tomto světě stále ještě sehrát nějakou roli.

Po bitvě o Krvavé evangelium se sám vydal na místo, kam pohřbil svůj největší hřích. Rozbořil cihlovou zeď, zlomil pečetě sarkofágu a vyzvedl ji z lázně prastarého vína. Představil si, jak se její stříbrné oči poprvé po staletích otevírají a hledí do jeho. Na tento krátký okamžik polevil v ostražitosti, vrátil se v myšlenkách zpět k dávným letním dnům, k době, kdy bláhově uvěřil, že by mohl být něčím víc, než čím je, že by někdo jako on mohl milovat bez toho, aniž by to přinášelo zkázu.

Během oné chvíle přehlédl kus cihly, který svírala v dlani. A byl příliš

pomalý, když ho udeřila s nenávistí, která se v ní hromadila staletí – anebo možná jen věděl, že si to zaslouží.

Potom se probudil zde a nyní konečně zná celou pravdu.

Uvrhla mě do stejného vězení.

A zatímco jedna část jeho mysli věděla, že si svůj osud zaslouží, ta druhá věděla, že odtud musí uniknout.

Už proto, že znovu vypustil do nic netušícího světa nelítostného netvora.

A přesto si ji vybavoval takovou, jakou ji kdysi znával – plnou života a stále ozářenou sluncem. Vždy ji oslovoval Elisabeto, ale dějiny jí nyní daly jiné jméno a temnější přídomek.

Alžběta Báthoryová – *Krvavá hraběnka*.

2.22 SEČ

Řím, Itálie

Byt, který si Elisabeta vybrala, byl luxusní, jak odpovídalo jejímu vznešenému stavu. Silné rudé sametové závěsy zakrývaly vysoká klenutá okna. Dubová podlaha pod jejíma studenýma nohama zářila matně zlatě a vdechovala teplo. Elisabeta se posadila do křesla potaženého jemně vydělanou kůží a vdechovala uklidňující vůni dávno mrtvého zvířete překrytou chemickým pachem.

Na mahagonovém stolku před ní poblikávala bílá svíce a téměř už dohořívala. Podržela nad skomírajícím plaménkem novou. Jakmile knot vzplál, vmáčkla ji do změkklého vosku její předchůdkyně. Sklonila se blíž k plaménku, dávala přednost světlu ohně před hrubou září osvětlující moderní Řím.

Těchto místností se zmocnila poté, když zabila předchozí majitele. Pak prohledala všechny zásuvky plné neznámých předmětů a pokusila se pochopit toto podivné století a dohnat ztracený čas prozkoumáním jeho artefaktů.

Avšak klíč k současnosti se nedal najít v zásuvkách.

Naproti stolu mihotavý plamének svíčky zatančil na různě vysokých kupkách předmětů, každá z nich obsahovala věci z kapes a těl některé z jejich nedávných obětí. Soustředila se na hromádku se stříbrným křížkem. Natáhla k němu ruku, ale prsty se nedotkla spalujícího kovu a požehnání, které v sobě nesl.

Pak křížek pohládila jen jedním prstem. Spálil jí kůži, ale nevšímala si toho – kdysi ztratila jeden takový a přineslo jí to mnohem víc bolesti a utrpení.

Usmála se, bolest jí přivolala vzpomínky.

Silné ruce ji vyzvedly z rakve plné vína a z dřímoty, probudily ji. Jako každé ohrožené zvíře zůstala bezvládná, věděla, že nenápadnost je její největší výhoda.

Když otevřela oči, poznala svého dobrodince podle bílého katolického kolárku stejně jako podle tmavých očí a tvrdě řezané tváře.

Otec Rhun Korza.

Tentýž, který ji zrádně uvrhl do této rakve.

Ale jak je to už dlouho?

Jak jí zdvihal, nechala ruku klesnout na zem. Dlaň jí spočinula na uvolněném kameni.

Usmála se na něj. Opětoval úsměv a v jiskrných očích se mu zračila láska.

S nadpřirozenou rychlostí ho udeřila kamenem do spánku. Druhou rukou mu vklouzla do rukávu, kde vždy nosil stříbrný nůž. Popadla ho dřív, než jí stačil upustit. Další rána a padl k zemi.

Rychle se překulila na něj, zatápala zuby po chladné kůži jeho bílého krku. Jakmile je do něj zařala, byl jí vydán na milost a nemilost. Musela napnout všechny síly, aby přestala pít dřív, než ho zabila, a potřebovala trpělivost, aby vylila polovinu vína z rakve, než ho do ní uložila a uvěznila uvnitř. Ale musela to udělat. Kdyby byl ve víně ponořený celý, pouze by usnul, dokud by ho někdo nezachránil, jako se to stalo jí.

Místo toho mu vína nechala jen trochu – věděla, že kněz tak brzy ve své osamělé kobce procitne a pomalu začne umírat hlady, jako se to stalo jí, když byla uvězněná ve věži svého hradu.

Zvedla prst z křížku, který mu ukradla, a dopřála si okamžik chladného zadostiučinění. Jak pohnula rukou, prsty jí přejely po svršku ošlapané boty na vrchu další kupky.

Malý kousek kůže představoval její první oběť v tomto novém věku.

Tu chvíli si vychutnala.

Když prchala temnými katakombami – netušila, kde je ani kdy –, ostré kameny jí rozdíraly tenkou kůži na podrážkách bot a pořezaly jí chodidla. Nevšimla si toho. K útěku měla jen tuto jedinou příležitost.

Nevěděla, kam má utíkat, ale poznala, že stojí na posvátné půdě. Oslabovalo ji to a zpomalovalo její kroky. I tak se ale cítila silnější než kdykoli předtím. Čas strávený ve víně ji zocelil – nakolik, si troufala jen hádat.

Pak ji zastavil zvuk tepajícího srdce přímo před ní v temných tunelech.

Člověk.

Srdce mu bilo pravidelně a klidně. Ještě nevyčítal její přítomnost. Oslabená hladem opřela se zády o stěnu tunelu. Olízla si rty a ochutnala sangvinistovu hořkou krev. Zatoužila nasytit se něčeho sladšího.

Temnotu narušilo mihotání vzdálené svíčky. Zaslechla zvuk blížících se kroků.

Pak někdo zavolal jméno. „Rhune?“

Přitiskla se k chladnému kameni. Takže někdo hledá toho kněze.

Vyplížila se kupředu a spatřila, jak se zpoza vzdáleného rohu vynořila nejasná postava. Ve zdvižené ruce nesla v držáku svíci, na sobě měla hnědou mnišskou kutnu.

Muž ji neviděl, dál kráčel vpřed a netušil, že mu hrozí nebezpečí.

Jakmile se dostatečně přiblížil, Elisabetha se na něj vrhla a porazila jeho teplé tělo na zem. Než se stačil být jen nadechnout, její zuby našly štavnaté hrdlo. Vlnu za vlnou do ní proudila krev a ještě víc ji posilovala. Vychutnávala si každý doušek stejně jako všechny od úplně prvního. Chtělo se jí smát štěstím.

A Rhun by ji o tuto opojnou moc připravil kvůli palčivému vínu, kvůli životu otroka pod nadvládou jeho církve.

Nikdy.

Ukojená pustila lidskou skořápku, zvědavě přejela prsty po látce kutny. Nebylo to plátno. Ucítla hebkost jako u hedvábí, ale nešlo o hedvábí.

Začala v ní hlodat nejistota.

Svíčka zhasla, když ji muž upustil, ale konec knotu stále slabě rudě zářil. Opatrně na něj foukala, až se barva změnila na nevýrazně oranžovou.

V matném přisvitu ohledala chladnoucí tělo a znovu ji zarazila látka tak hladká na omak. Objevila stříbrný krucifix na mužově hrudi, ale vyhnula se doteku.

Sjela rukama po noze oběti a stáhla z bezvládného chodidla botu. I ta jí připadala divná. Zvedla ji blíž ke světlu. Svršek měla kožený, odřený a ničím pozoruhodný, ale podrážka byla vyrobena ze silné houbovitě hmoty. Nikdy nic podobného neviděla. Stiskla materiál mezi ukazováčkem a palcem. Podal se a pak zase vrátil do původního tvaru jako mladý stromek.

Sedla si na zem a zamyslela se. Takový zvláštní materiál neexistoval, když ji Rhun vlákal do rakve s vínem, ale teď musí být zcela běžný, když ho nosil i tento řádový mnich.

Náhle se jí chtělo křičet, pocítila šířku propasti, která ji oddělila od její minulosti. Došlo jí, že nespala dny, týdny ani měsíce.

Ale roky, desetiletí, možná i staletí.

Přijala krutou pravdu a uvědomila si další.

V tomto podivném novém světě musí být obzvlášť opatrná.

A byla. Odložila botu a zvedla ze stolu bílý míček s červenou hvězdou. Povrch připomínal lidskou kůži, ale jemnější. Odpuzoval ji, ale přinutila se ho chvíli podržet, vyhodit do vzduchu a znovu chytit.

Když opouštěla katakomby, byla vyděšená.

Ale brzy se ostatní začali bát jí.

Kradla se pomalu chodbami a čekala na další mnichy. Žádného však nepotkala a pokračovala za švehlením vzdálených srdcí stále výš.

Konečně dorazila k silným dřevěným dveřím a snadno je vylomila – a ocitla se na čerstvém vzduchu. Omýval jí tělo, vysušoval víno z šatů a přinášel důvěrně známé pachy lidí, parfémů, kamene a řeky. Ale i takové, které nikdy předtím necítila – štiplavý zápach, o kterém si myslela, že se vyskytuje pouze v dílnách alchymistů. Přímou ji přirazil zpět na dveře, až málem upadla přes práh do temného útočiště chodeb.

Ta cizost ji děsila.

Ale hraběnka nikdy neustupovala a neukazovala strach. Narovnála se a vykročila vpřed, jak se čeká od dámy, ruce spojené v klíně, oči a uši pátrající po nebezpečí.

Jak trochu poodešla ode dveří, ihned poznala sloupy po obou stranách, masivní dóm tyčící se po levici, a dokonce i obelisk na náměstí vpředu. Egypťskou kamennou jehlu vztyčili na piazze ve stejný rok, kdy se jí narodila dcera Anna.

Když všechno to spatřila, uvolnila se, protože už věděla, kde je.

Na Svatopetrském náměstí.

Na tváři se jí objevil cynický úsměv.

Rhun ji ukryl pod svatým městem.

Zůstala na okraji piazzy. Na náměstí bylo sousoší Narození Páně v životní velikosti osvětleno příliš jasně, drsně a neúprosně, zářilo nadpřirozeným plamenem. To světlo jí zraňovalo oči, až si je musela zakrývat a držet se pod kolonádou, která obtáčela náměstí.

I tak jí však pohled dovoval určit alespoň měsíc, když ne rok, kdy se probudila.

Prosinec, blíží se Vánoce.

Kolem ní prošel pár.

Nervózně se ukryla za mramorový sloup. Žena měla na sobě kalhoty jako muž. Krátké vlasy jí spadaly sotva na ramena, její partner ji držel za ruku a rozmlouvali spolu.

Ještě nikdy neviděla tak vysokou ženu.

Zpoza sloupu sledovala i další lidi procházející se po náměstí. Všichni byli pestře oblečení, zahalení do teplých kabátů, které vypadaly elegantně. Ve vedlejší ulici projížděly podivné vozy, které netáhla žádná zvířata, a vrhaly vpřed kužele nepřírozeného světla.

Rozechvěle se opřela o sloup. Tento nový svět hrozil, že ji pohltí, zmrazí na místě. Sklopila hlavu a přinutila se dýchat. Musí tohle všechno vytěsnit, upnout se na nějaký jednoduchý úkol... a ten úkol splnit.

Do nosu ji udeřil pach vína. Dotkla se promočených šatů. Takhle to nepůjde. Znovu vyhlédla na náměstí, na ženy v tom podivném oblečení. Aby odtud unikla, musí se stát vlkem v rouše beránčím. Kdyby zjistili, co je zač, čekala by ji smrt.

Bez ohledu na to, kolik let uběhlo, se tato jistota nezměnila.

Zaťala nehty hluboko do dlaní. Nechtěla opustit známé prostředí. Cítila, že ať leží za tímto náměstím cokoli, bude to pro ni ještě víc cizí než to, co je zde.

Ale musí tam jít.

Hraběnka nikdy necouvla před svými povinnostmi.

A její povinností je přežít.

Cítila, že od úsvitu ji dělí ještě několik hodin, a tak se skrčila ve stínu kolonády. Seděla tam, nedýchala a nehýbala se podobná soše, naslouchala chaotickému tlukotu lidských srdcí, slovům z mnoha úst a častému smíchu.

Tito lidé se tolik lišili od mužů a žen z její doby.

Byli vyšší, hlasitější, silnější a dobře živení.

Nejvíc ji fascinovaly ženy. Nosily mužské oblečení: kalhoty a košile. Pohybovaly se beze strachu. Mluvily s muži ostře bez ostychu a chovaly se, jako kdyby jim byly rovny – ne tím promyšleným způsobem, ke kterému byly nuceny v její době, ale se samozřejmostí, jako by šlo o běžný a všeobecně přijímaný zvyk.

Tato éra je slibná.

Bezstarostně se k ní blížila mladá matka vedoucí malé dítě. Na sobě měla karmínový vlněný plášť a vysoké jezdecké boty, i když podle pachu se nikdy nedotkly koně. Na ženu ze současnosti byla malá, velikostí se blížila Elisabetě.

Dítě upustilo bílý míček s červenou hvězdou, odkutálel se do stínu a zastavil na šířku paže od Elisabetiných rozedraných bot. Míček byl cítit jako podrážky knězových bot. Dítě si odmítlo pro hračku dojít, jako kdyby cítilo, že ve tmě číhá dravec.

Matka ho přemlouvala podivně znějící italštinou a ukazovala k lesu sloupů. Malá holčička však umíněně vrtěla hlavou.

Elisabeta přejela jazykem přes ostré zuby, toužila, aby si matka přišla pro hračku sama. Mohla by si vzít její život, okrást ji a zmizet dřív, než by osiřelé dítě stačilo zavolat o pomoc.

Ze stínu si vychutnávala zděšený tlukot srdce dítěte a naslouchala, jak matka mluví stále podrážděnějším tónem.

Číhala v této podivné době na vhodnou chvíli.

A pak vyrazila.

Elisabeta odložila míček na stůl, povzdychla si a ztratila o trofeje zájem.

Vstala, přešla k obrovské skřini v ložnici přečpané hedvábnými, sametovými a kožešinovými šaty, všechny ukradla v posledních týdnech svým obětem. Každou noc se parádila před dokonalými stříbrnými zrcadly a vybírala, co si vezme na sebe. Některé z oděvů byly téměř známé, jiné tak exotické jako minstrelův úbor.

Pro dnešní noc si vybrala hebké modré kalhoty, hedvábnou košili, která ladila s jejíma stříbrnými očima, a pár tenkých kožených bot. Projela kartáčem husté černé vlasy. Zkrátila si je na ramena, aby se stříh podobal tomu, jež měla žena, kterou zabila pod mostem.

Nyní vypadala úplně jinak. Co by řekli Anna, Katalin a Pál, kdyby ji teď viděli? Vlastní děti by ji nepoznaly.

Ale přesto, připomněla si, *jsem hraběnka Elisabeta de Ecsed.*

Přimhouřila oči.

Ne.

„Alžběta...“ zašeptala svému obrazu a připomněla si, že je nová doba, a aby v ní přežila, musí se jí přizpůsobit. Proto by měla přijmout modernější podobu jména a nosit ho, jako nosí nové vlasy a oblečení. Takovou by se teď měla stát. Co ji jako jedenáctiletou zaslíbili Ferencovi, hrála už mnoho rolí – vznětlivou dívku, osamělou ženu, učitelku jazyků, zkušenou léčitelku, oddanou matku – víc rolí, než dokázala spočítat. Tohle bude jen další z nich.

Pootočila se, aby posoudila v zrcadle své nové já. S krátkými vlasy a v kalhotách vypadala jako muž. Ale nebyla muž a také již nezáviděla mužům jejich sílu a moc.

Měla svou vlastní.

Přešla k balkonovým dveřím a roztáhla jemné záclony. Pohlédla na záři nádherných, lidmi vytvořených světél nového Říma. Ta cizost ji stále děsila, ale ovládla ji natolik, aby se najedla, odpočala si a učila se.

Sílu čerpala z jednoho rysu města, z jeho rytmu, který beze změny přežil všechna staletí. Zavřela oči a zaposlouchala se do tisíců tlukotů srdcí bušících jako tisíce hodiněk, díky kterým věděla, že nakonec na běhu času zase tolik nezáleží.

Věděla, jaký čas nastal, jaký je *vždy* čas pro predátora jako ona.

Otevřela balkonové dveře vstříc noci.

Je čas lovit.

KAPITOLA 6

18. prosince, 17.34 tichomořského standardního času okres Santa Clara, Kalifornie

Jak se na vrchy a louky snášel soumrak, Erin kvapně zdolávala poslední úsek cesty ke stájím. Blackjack bez pobízení uháněl plným tryskem k zadnímu výběhu.

Jednou rukou svírala uzdu a v druhé držela pistoli. Když její hřebec prudce zabrzdil a potácivě se zastavil na prašném dvoře, otočila se v sedle. Zamířila zbraň k černým kopcům.

Když se hnala sem, ani nezahlédla tvora, který tak vyděsil jejího koně, ale slyšela ho. Zvuky praskajících větví a dusot v křoví je provázely celou cestu z kopců. Nedokázala se zbavit pocitu, že si s nimi záhadný lovec jen pohrává a čeká, až se rozhostí temná noc, a pak záutočí.

Nehodlala mu k tomu dát šanci.

Pobídla Blackjacka, aby proběhl kolem Land Roveru, a objevila nové auto – černou limuzínu Lincoln –, které parkovalo kus za ním. Na cestě ke stájím se k němu přiblížila a všimla si známého znaku na dveřích: dvou zkřížených klíčů a tiáry.

Papežský znak.

Strach, který ji svíral, tím v ní jen narostl.

Co tu pohledává někdo z Vatikánu?

Rozhlédla se, nikoho však neviděla, a popohnala Blackjacka dál ke stájím. Jakmile projela k posuvným vratům stáje, přitáhla koni uzdu. Rozkašlala se ze zvířeného prachu, sklouzla ze sedla a pevně sevřela Blackjackovu uzdu a svou pistoli. Hledala odpovědi stejně jako úkryt, vrhla se k vratům a sáhla po držadle.

Než se ho stačila dotknout, vrata se sama odsunula. Objevila se ruka, popadla ji železným stiskem za zápěstí a vtáhla dovnitř. Překvapením pustila Blackjackovu uzdu a zavrávala, aby se udržela na nohou.

Útočník ji odvedl do temnoty stáje a přirazil za ní dveře, kuň zůstal

venku. Když znovu získala rovnováhu, natočila se bokem a tvrdě vykopl, botou zasáhla něco měkkého.

„Au. V klidu, Erin.“

Okamžitě ten hlas poznala, i když to vůbec nedávalo smysl. „Jordane?“ Ruce jí pustily.

Cvakla baterka a bílé světlo ozářilo Jordanův obličej. Za seržantovým ramenem zahlédla Natea, byl v pořádku, ale zdál se bledý a oči měl vytřeštěné.

Jordan si promnul břicho a věnoval jí jeden ze svých ironických úšklebků, který jí okamžitě projel až do morku kostí. Stál tam v civilních kalhotách, bílé košili rozepnuté u krku a s vyhrnutými rukávy odhalujícími svalnatá a opálená předloktí.

Přiskočila k němu a vši silou ho objala. Sálalo z něj teplo, působil příjemně a přirozeně; líbilo se jí, jak snadné je vrátit se do jeho náruče.

Zamumlala mu do hrudi: „Nemůžu uvěřit, že jsi to ty.“

„Osobně... i když po tvém kopanci možná trochu bolavější.“

Poodstoupila, aby si ho pořádně prohlédla. Hranatou bradu mu pokrývalo jednodenní strniště, modré oči se na ni smály a vlasy měl delší. Prohrábla mu slámově žlutou kšticí a přitáhla si jeho hlavu, aby ho mohla políbit.

Netoužila po ničem víc, než polibek prodloužovat dál a dál, spočinout v jeho náruči a možná mu i ukázat prázdný seník nahoře, ale odstoupila, protože jí trápilo něco důležitějšího.

„Blackjack,“ vyhrkla. „Můj kůň. Musíme ho dostat dovnitř. Něco tam v kopcích je.“

Otočila se k vratům – právě když vzduch prořízl koňský výkřik, zazněl nocí a rychle utichl. Než se někdo z nich stačil pohnout, nejbližší zeď se otřásla, jak do ní narazil nějaký těžký předmět. Uskočili hlouběji do stáje, kde postávali ostatní koně ve svých kójích. Erin pohlédla ke vratům.

Ne, prosím, to ne...

Vybavila si svého velkého hřebce, jeho důvěřivý pohled, měkké nozdry, způsob, jak podupával, když byl spokojený, a jeho něžné otírání, kterým jí vítával, kdykoli za ním přišla do stáje.

Jordan si připravil černý Heckler & Koch MP7, nebezpečně vyhlížející automatickou zbraň na průbojnou municí.

Zvedla svůj malý Glock 19 a uvědomila si, v čem je problém. „Potřebuju něco většího.“

Jordan podal baterku Nateovi a sáhl k pasu. Vytáhl svůj Colt 1911 a podal jí ho; stejnou zbraň jí často půjčoval i dřív. Pevně sevřela rukojeť a hned se cítila bezpečněji.

Otočila se, aby nabídla svůj glock Nateovi, měl by mít také něco na ochranu – když se za ním ze stínů vynořil cizinec a polekal ji. Muž měl na sobě vycházkovou tmavě modrou uniformu se zlatými kříži na klopách.

Kaplan?

„Nerad vám narušuji šťastné shledání,“ prohlásil. „Ale je čas myslet na odjezd. Prohlédl jsem ostatní únikové cesty, hlavní brána je stále nejrozumnější možnost.“

„To je Christian,“ představil je Jordan. „Rhunův přítel, jestli mi rozumíš.“
Jinými slovy *sangvinista*.

Nate se rozechvěle zeptal: „Profesorčino auto je zaparkované asi padesát metrů odtud. Dostaneme se tak daleko?“

V odpověď prořízlo noc nepřírozené zavřeštění.

Koně v okolních kójiích začali neklidně podupávat a narážet do vrátek stání, úzkostně ržáli. I oni věděli, že jedinou nadějí je útěk.

„Co na nás tam venku číhá?“ zeptal se Jordan a mířil na vrata.

„Podle pachu a zvuků myslím, že je to puma,“ prohlásil Christian. „Ale přeměněná.“

Přeměněná?

Erin zamrazilo. „Mluvíte o *blasfemaře*.“

Kaplan souhlasně přikývl.

Blasfemary byla zvířata změněná krví *strigoi*, otrávená tak, že se z nich stala monstrózní vtělení jejich původní přirozenosti s tak tuhou kůží, že si z ní sangvinisté vyráběli brnění.

Nate se rychle nadechl. Dotkla se ho a ucítila, jak se chvěje. Nevyčítala mu to. Už předtím ho vlčí *blasfemara* pořádně zřídila.

Musí Natea odtud dostat.

Zleva zazněl drápavý a tříštivý zvuk. Nate otočil kužel baterky tím směrem. Čtyři zahnuté drápy pronikly silnou stěnou ze sekvojového dřeva. Nate na ně v panice vypálil z glocku.

Drápy zmizely, následovalo další zavytí a znělo ještě vztekleji.

„Myslím, že jsi ho našťval,“ prohodil Jordan.

„Pardon,“ odpověděl Nate.

„Jen klid. Kdybys nestřílel ty, tak bych to byl já.“

Šelma narazila do stejné stěny, až se trámy otráslly, jako kdyby se pokoušela dostat dovnitř.

„Je čas jít,“ nadhodil Christian a ukázal na vstupní vrata. „Půjdu první a pokusím se ji odlákat, napočítejte do deseti a vyběhněte za mnou. Utíkejte přímo k Erininu Land Roveru a rozjedte se.“

„A co vy?“ zeptal se Jordan.

„Když budu mít štěstí, naložíte mě. Když ne, nechte mě tu.“

Než mohl někdo z nich něco namítnout, Christian bleskurychle přeběhl k vratům. Popadl držadlo a prudce je rozevřel. Před ním se rozkládala prašná krajina porostlá trávou. Opodál stál Erinin otlučený Land Rover a naleštěná limuzína Lincoln. Oba vozy vypadaly, že jsou mnohem dál, než když kolem nich před chvílí projela na Blackjackovi.

Christian vykročil do noci, osvětlený lampou nade dveřmi. Záblesk stříbra prozradil, že vytasil dýku, pak se ztratil nalevo.

Jordan dál držel svou pistolí v pohotovosti a zjevně začal v duchu odpocítávat čas.

Erin se odvrátila, vzpomněla si na Blackjacka. Pospíšila si k řadě šesti kójí a začala uvolňovat závory a otevírat stání. Nechtěla tu nechat koně uvězněné, aby zahynuli jako Blackjack. Zasloužili si šanci na útěk.

Koně již tak dost poděšení vyrazili z kójí a prohnali se kolem Jordana a Natea. Poslední Gunsmoke. Nate se prsty dotkl klisnina zpěněného boku, když ho mýjela, jako by ji chtěl následovat. Koně doběhli k vratům a vyrazili do noci.

„Napočítal jsem do deseti,“ oznámil Jordan a mávl rukou k rozevřeným vratům.

Všichni tři se vrhli vpřed, následovali stopu v prachu, kterou po sobě zanechali na dvoře koně. Jordan se držel na levé straně a mířil zbraní ve směru, kterým zmizel Christian.

Jak Erin s Natem sprintovala k Land Roveru, přilákal její pozornost pohyb vzadu u stájí. Zpoza rohu vylétl na dvůr Christian a přistál na všech čtyřech.

Pak se zpoza stejného rohu vynořil děsivý netvor.

Erin při pohledu na něj jen zalapala po dechu.

Nate zakopl a upadl na koleno.

Puma se vyplížila na dvůr, šlehala ocasem sem a tam. Měřila dva a tři čtvrtě metru a představovala okolo sto padesáti kilogramů svalů, drápů a zubů. Uši se jí chvěly a zachycovaly každý zvuk. V temnotě zářily rudozlaté oči. Ale nejděsivější na ní byla přízračně šedá kožešina, jako by ožila sama mlha.

„Běž,“ pobídl Erin Jordan, když spatřil, jak se snaží postavit Natea zpět na nohy. „Já mu pomůžu.“

Ale kdo pomůže tobě?

Zůstala s nimi a namířila kolt.

Na opačné straně dvora netvor zavrčel na Christiana, odhalil dlouhé te-sáky – a pak se vrhl k němu. Ale šlo o předstíraný útok. Jen oběhl sangvi-nistického kaplana a zamířil přímo k nim.

Jordan už pomohl Nateovi vstát, ale ani jeden z nich nemohl včas utéct do bezpečí. Postavila se před ně a vypálila. Kulka zasáhla zvíře do čela, to ale jen potráslo hlavou a blížilo se k nim.

Jak postupovalo, pokračovala Erin v palbě.

Nemohla utéct, ne, dokud Nate nebude v bezpečí.

Tiskla znovu a znovu spoušť – až kolt cvakl naprázdno. Náboje došly.

Kočka přikrčila zadní nohy a skokem překonala zbývající vzdálenost.

Vatikán

Rhun ztuhl hrůzou.

Hrozí jí nebezpečí...

Vybavil si její světlé vlasy a jantarové oči. Nos mu naplnila vůně levandule. Bolest stále překrývala její jméno, nechávala mu jen potřebu a touhu.

Musí ji najít...

Jak mu tělem prošlehávala panika, přetočil se ve spalujícím víně na břicho, přemáhal agonii a snažil se myslet, udržet v hlavě alespoň jedinou myšlenku.

Nesmí ji nechat zemřít.

Vzepřel se o ruce a nohy a zatlačil zády na kamenné víko sarkofágu. Soustředil svou víru, síly a strach a vzepřel se proti mramorové desce.

Zaskřípal kámen o kámen, jak se víko nadzvedlo. Sice jen na šířku prstu, ale pohnulo se.

Zatál zuby a zatlačil znovu ze všech sil, až si roztrhl sutanu. Stříbrné obložení mramorového víka se mu přitisklo na obnažená záda. Do nosu ho udeřil pach pálicí se kůže a ucítil, jak mu teče krev.

Dál však napínal každý sval v těle, kosti a vůli.

Jeho existence se stala jedinou mučivou vášnivou touhou.

Zachránit ji.

okres Santa Clara, Kalifornie

Jordan skočil k Erin a povalil ji na zem.

Jak dopadla na záda, kočkovitá *blasfemara* přes ně přelétla. Zadní tlapa dopadla vedle Jordanovy hlavy a zvířila prach. Puma se otočila a zklamaně zaprskala.

Jordan se v lehu překulil na bok, namířil na ni automat Heckler & Koch

a vypálil plnou automatickou dávku. Zasáhl ji po celé délce slabin, jak se obracela, kulky vytrhávaly chomáče srsti, vytryskla krev, ale ne moc.

Během necelých tří vteřin do ní vyprázdnil celý zásobník na čtyřicet nábojů.

Docílil jen toho, že se šelma rozzuřila.

Puma se postavila proti nim, přikrčila se a drápy zaryla hluboko do ztvrdlé půdy. Vrčela a syčela jako přehřátý parní stroj.

Jordan si v ruce přehodil prázdnou zbraň, připravený použít ji po způsobu jeskynních lidí jako kyj.

Pak spatřili modrý záblesk a na hlavě netvora přistála drobná postava. Stříbrný nůž mu zarazila do ucha. Vytryskla temná krev. Šelma zavřeštěla, překulila se, otáčela hlavou a snažila se dosáhnout na Christiana. Sangvinista však byl rychlý, seskočil jí ze hřbetu a uskočil před jejím ocasem.

„Utečte do roveru!“ zaječel Christian a sehnul se, když po něm sekla zadní tlapa a prořala vzduch drápy ostrými jako břitva.

Jordan trhnutím zvedl Erin na nohy a rozběhli se k Land Roveru.

Nate před nimi se už dostal k SUV a otevřel jak dveře řidiče, tak zadní – sám naskočil na zadní sedadlo.

Dobrá práce.

Jordan se hnal Erin po boku. Jakmile doběhli k roveru, skočil za volant a ona dozadu k Nateovi. Oboje dveře se zabouchly současně.

Erin protáhla ruku dopředu mezi sedadly a vložila Jordanovi do otevřené dlaně klíčky od auta.

Divoce se na ni zašklebil. Tvořili dobrý tým – a nyní se musí postarat o to, aby jeho členové zůstali naživu. Zasunul klíčky do zapalování, nastartoval, zařadil zpátečku a smykem zacouval.

Když se obracel, přední reflektory našly pumu. Její přízračně šedá srst ve světle zazářila. Šelma se obrátila k autu jako vířící bouřkový mrak a mhouřila v oslepujícím světle rudozlaté oči.

Christian stál několik kroků za ní.

Puma zavřčela a vrhla se k Land Roveru přilákaná jeho zvukem a pohybem.

Typická kočka...

Jordan zacouval a snažil se jí reflektory dál svítit do očí.

Christian, na okamžik volný, se rozeběhl ke svému černému sedanu.

Šelma vyrazila k nim plnou rychlostí. Jordan se obával, že je na zdejších polních cestách dokáže snadno dohnat. Bestie to vzápětí dokázala, skočila a dopadla přední částí těla na kapotu. Drápy rozerval y kov. Masivní tlapa udeřila do čelního skla. Ihned se potáhlo síť prasklin.

Další podobná rána a budou ji mít na předním sedadle.

Pak se nečekaně ozvalo ohlušující zatroubení.

Puma na náhlý zvuk zareagovala zavytím a seskočila z kapoty jako vyděšená kočka. Přistála na zemi a otočila se k novému soupeři, uši vztekle přitážené k hlavě.

Za netvorovým tělem Jordan zahlédl Christiana. Sangvinista se krčil na zadním sedadle své limuzíny. Předkláněl se na přední sedadlo, ruku položenou na volant a tiskl opakovaně klakson.

Všechna okna vozu stáhl.

Co to provádí?

Šelma vyrazila ke zdroji zvuku.

Jordan drsně zabrzdil, přeřadil vpřed a rozjel se zpět na dvůr. Zamířil co nejrychleji k pumě, snažil se jí držet. Věděl, že bestii nedokáže předjet, ale chtěl co nejdřív přispěchat Christianovi na pomoc.

Puma narazila do boku limuzíny, pořádně ho prohnula a posunula vůz o několik decimetrů stranou. Christian sklouzl zpět na zadní sedadlo. Ohlušující troubení okamžitě umlklo, nyní zaznívalo jen chraplavé syčení nestvůrné kočkovité šelmy.

Puma si všimla oběti lapené v autě a protlačila hlavu a tlapy oknem dovnitř, jak se chtěla dostat za knězem.

Jordan sešlápl plyn k podlaze. Pokud to bude nutné, hodlal do bestie narazit ze zadu.

Zmiz odtamtud, kamaráde!

Šelma se zasnívěla a napjala zadní nohy, začala se celá protlačovat zadním oknem do auta. Byl to pro ni těsný otvor, ale vypadala pevně rozhodnutá.

Vtom z druhé strany vylezl Christian protějším oknem ven.

„Támhle je!“ vykřikla Erin, která si ho také všimla.

Jordan strhl volant a rover smykem minul zadní nárazník sedanu.

Christian odklopýtal od limuzíny a namířil na ni dálkové ovládání. Stiskl knoflík – a všechna okna se zavřela a vůz dvakrát zapípal.

Jordan potlačil spokojený úsměv nad Christianovou úžasnou odvahou.

Kněz uvěznil pumu v autě.

Bestie zavrčela a zuřivě se uvnitř zasmítala, vůz se rozhoupal.

Jordan zajel ke Christianovi. „Nechcete svězt?“

Christian otevřel přední dveře a vlezl k nim. „Jedte. A rychle. Nevím, jak dlouho má past vydržet.“

Jordan mu rozuměl. Přidal plyn a vyrazil s Land Roverem ze dvora jako o závod; vůz poskakoval po prašné cestě mířící na dálnici. Potřeboval mezi ně a rozzuřenou šelmu dostat co největší vzdálenost.